Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 359
Vineri 4 octombrie 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

Fiecare ceas bun de lucru — folosit din plin!

Pe scurt

● Pregătind cu grijă terenul în vederea însămînțărilor de toamnă, muncitorii din gospodăria agricolă de stat Ardud-Baia Mare au aplicat 80 tone de îngrășăminte naturale și 66 tone de îngrășăminte chimice pe o suprafață de 280 de ha. Apoi ei au însămînțat o importantă suprafață cu griu, 70 ha cu orz de toamnă, 110 ha cu secară boabe și 25 ha cu secară masă verde.

V. POP
corespondent

● De obicei, culesul porumbului în comuna Cîndești, din raionul Buhuși, se făcea cu 15—20 zile mai tîrziu decît în sudul regiunii. Datorită însă faptului că astă-primăvară cîndeștenii au semănat porumbul mai de timpuriu, acum ei au putut să-l culeagă mult mai devreme. Pe aceste locuri țăranii muncitori au trecut de îndată la semănatul griului.

Primii din comună care au început însămînțările au fost țăranii muncitori N. N. Gîrbea, și I. I. V. Simion. Exemplul lor a fost urmat de I. I. Gîrbea, Gh. St. Asmarandei și alții.

TACHE VASILACHE
corespondent

Au scăpat din vedere un singur lucru

Pînă pe la sfîrșitul lunii trecute însămînțările de toamnă în gospodăria agricolă de stat Cuparu, regiunea Pitești, se executaseră pe 183 de ha.: 133 cu griu, pe parcele ocupate anul trecut tot de griu și de lucerna, și 50 cu orz, semănat după griu. Pe restul de 217 ha. griu și 50 ha orz — pînă la suprafețele planificate — urmînd să fie semănate în parcelele ocupate anul acesta de porumb, pe data de 24 septembrie, a început recoltarea porumbului și, bineînțeles, pregătirea terenului pentru însămînțat: arat, grăpat și tăvălugit.

Așa cum producțiile planificate la culturile păioase au fost depășite, în gospodăria de stat Cuparu se apreciază depășiri însemnate și la porumb, ceea ce a făcut necesar să se ia măsuri pentru construirea a încă unui pătul cu o capacitate de 40 vagoane.

Un cuvînt bun se poate spune și despre faptul că în gospodăria de stat Cuparu se introduc în sol, în această campanie, importante cantități de îngrășăminte naturale și chimice.

Din păcate însă, conducerea gospodăriei de stat Cuparu a scăpat din vedere un „amănunt" de mare însemnătate: ritmul în care se face eliberarea terenului cultivat cu porumb. Viteza zilnică de recoltare a porumbului fiind de numai... 10 ha (așa cum mi-a declarat tov. Stan Badea, inginerul șef), un calcul sumar arată că însămînțările se vor termina în această gospodărie, după... 25 octombrie (ceea ce este foarte tîrziu), iar recoltatul porumbului numai după 1 noiembrie (ceea ce, iarăși, este destul de tîrziu).

Sîntem încredințați că și conducerea gospodăriei de stat Cuparu consideră că este la mijloc o... scăpare din vedere și că va lua urgente măsuri de grăbire a recoltatului porumbului.

SEB. PLEȘOIANU

SEMĂNĂTURĂ BUNĂ



Vrednicii mecanizatori de la S.M.T. Ciorogîrla, raionul Domnești se străduiesc să termine însămînțările, într-un timp cît mai scurt, pe ogoarele gospodăriei colective din Bolintinul din Deal. Iată-i în fotografie pe brigadierul Petre Stroe controlînd calitatea însămînțării, împreună cu colectiviștii Elena Sie și Berendini Ilie. „Semănătură bună", pare că spune pe deplin mulțumit brigadierul.

OAMENI și mașini

În aceste zile seara, pe-aproape de Brateș, liniștea coboară pe cîmpuri parcă mai devreme ca de obicei. Căruțe încărcate cu știuleți de culoarea portocalelor trec spre sate. Cîteva codane de la vre-o colectivă mai întîrzie, așezînd glugile de coceni în picioare, să nu-i ude vre-o ploaie, peste noapte. Apoi se îndreaptă și ele, spre casă, dispărînd în negura ce acoperă întinderile. Se pare că întunericul și-a svîrlit peste tot locul lințoliul tăcerii, pînă a doua zi, în zori. Dar lucrurile nu stau așa. Dinspre o tarla a gospodăriei de stat Brateș de la secția Prut răzbat duduituri de motoare. Dacă te-apropii, vezi mișcîndu-se în largul cîmpului licurici, cînd ici, cînd colo, mai aproape ori mai departe. Sînt farurile de la tractoarele din brigada experimentală care ară aci și o parte din noapte...

Stavăr Niculeț este șeful brigăzii. Om dîrz, priceput. Prin martie, cînd s-a constituit brigada experimentală, au fost și unii care cam șovăiau:

— Cu cîțiva dintre ei nici n-ai mai lucrat, îl auzea Stavăr pe cîte un șef de brigadă. O să vă puteți înțelege? Drept e că sînt unul și unul. Dar tocmai de-aceea îs cam ambițioși. Or să te asculte? Or să dea mașinile tot ce pot, cum vrei tu?

— O să le facem să dea, răspundea Stavăr, cu hotărîrea lui de comunist obișnuit să înfrîngă greutățile, oricînd și oriunde s-ar ivi.

Și n-a greșit. Cîte greutăți nu se întîmpină în muncă, la arat, la semănat, discuit, împrăștiat îngrășăminte chimice, prășit sau transportat? De cele mai multe ori, ele se ivesc la mașini. Dar d-ala îs oameni și d-ala îs mașini: oamenii să înlăture hetesugurile tractoarelor ori semănătorilor, să le facă să meargă strună.

Acum, brigada ară. Și Stavăr, și Gheorghe Leiter, și Ene Ciobanu, și Nicolae Vătaiu și Nicolae Roșca. Peste zi, pînă aproape de înserat, doi dintre ei au lucrat la semănatul griului iar ceilalți la arături. Alții ar fi mers la culcare. Dar parcă poți să te duci la vagonul dormitor, cînd știi că te afli în întrecere cu celelalte brigăzi ale gospodăriei și că aceia poate dau zor? Te lasă inima, oricît ai fi de obosit? Dimpotrivă. Iată-l pe Gheorghe Leiter... Lucrează mereu și privirile-i scormonesc întinderile. Se gîndește. Oare cît au scos la griu, la hectar? Da, da. 2.500 de kg. Adică cu peste 1 100 kg mai mult ca recolta medie planificată pe gospodărie și cu 500 kg mai mult decît își luaseră ei singuri angajamentul, prin contract. Mai mult cu 300 kg față de toate celelalte brigăzi din gospodărie.

Iar porumbul? Leiter privește spre răsărit, unde știe că se află tarlaua cu porumb lucrată de el. Cît zicea tov. agronom șef că vor scoate? Parcă 5 000 kg boabe la hectar. Apoi asta înseamnă cu aproape 2.000 de kg mai mult decît recolta medie probabilă ce se va dobîndi de pe celelalte suprafețe cu porumb ale gospodăriei. Și Gheorghe Leiter ară mereu.

O boare rece vine din largul cîmpului, poate tocmai dinspre apă, înfiorîndu-l. Dar el e obișnuit. Și tovarășii lui la fel. N-o să se oprească din lucru decît cînd îi va înștiința tov. Stavăr, șeful brigăzii.

S-au adunat în sfîrșit la casa de cîmp. Unul a aprins lampa. Sînt obosiți, dar veseli. Discută adunați în jurul lui Stavăr. Cît a arat brigada pînă acum? 160 de hectare? Și cu însămînțatul griului? Îs gata 100 de hectare. Bun, e ceva, dar nu e mult.

— În orice caz, vorbește răgușit Nicolae Roșca, nu ne prinde pe noi mijlocul lui octombrie cu însămînțatul neterminat.

— Pînă una alta, la culcare, îi îndeamnă Stavăr. Că mîine trebuie să zorim la semănat în așa fel încît să depășim măcar cu cîteva hectare ce-am făcut azi.

— Și după ce-om termina și cu aratul, om ajuta și celelalte brigăzi, se mai aude glasul lui Ciobanu Ene. Că noi și pînă acum doară n-am muncit numai cele 500 de hectare ale noastre...

Afară, lîngă casa de cîmp, tractoarele sînt aliniate în rînd drept. Cu un ceas mai înainte, fuseseră curățate, gresate și alimentate pentru a doua zi. Dimineața, tractoriștii nu vor zăbovi deloc.

Și mașinile vor porni din nou în largul tarlalelor, ascultînd de voința oamenilor vrednici.

AL. DRINCU

Pe urmele unui angajament

Acolo de unde a pornit chemarea

Dis-de-dimineață. Totuși, curtea colectivei „23 August" din comuna Făcăleni e înțesată de colectiviști. Moș Niță, paznicul de noapte, nici nu-și amintește să mai fi văzut atîta omenire adunată la un loc, în fapt de zi. S-a și crucit bătrînul cînd s-a pomenit cu coșcogeamite șuvoiul năvălind pe poartă. Îi stătea pe limbă să întrebe ce i-a apucat pe oameni de-au pornit cu noaptea-n cap pe ulițele satului. Abia s-a stăpînit. Dar cînd a dat cu ochii și de președintele Dimache Toma, nu și-a mai putut opri mirarea:

— Da' ce-i azi, tovarășe Dimache? Nuntă? Praznic? Cumetrie? Ori se dă alt avans?

Răspunsul președintelui l-a spulberat pe loc nedumerirea. S-a lovit cu palma peste frunte. Ia te uită frate, cum uitase el că astăzi începe culesul porumbului!

Cine nu cunoaște faptele ar fi de bună seamă ispitit să spună: Începeau culesul? Ei și ce-i cu asta? Nu s-a mai cules porumb la Făcăleni și altădată? Ba s-a mai cules. Dar anul ăsta nu-i la fel cu ceilalți. Pentru colectiviștii din comuna Făcăleni „acum se numără bobocii" — cum spusese inginerul Albulescu. Cu vreo nouă luni în urmă, se legaseră să scoată de pe toată suprafața cultivată cu porumb, adică de pe 400 de hectare, o producție cum n-au scos niciodată: 3.500 kg la hectar.

Începutul faptelor...

Începutul faptelor ne poartă înapoi cu luni de zile. Era miez de iarnă, cînd nu prea sînt multe de făcut în colectivă. Dar colectiviștii din comuna Făcăleni trebăluiau de zor. Întîi au dus pe cîmp tot bălegarul. L-au întins pe 80 de hectare.

Cînd s-a topit zăpada, mustul bălegarului a îngrășat pămîntul. Au venit apoi vreo două săptămîni de uscăciune. Președintele gospodăriei, inginerul, brigadierii, șefii de echipă nu se mai astîmpărau. Ba da-i o cultivație, ba arde-i un tăvălugit, ba treci cu grapa peste arătură.

Între timp, s-a condiționat sămînța: pentru 45 hectare, — hibrid dublu: pentru celelalte — I.C.A.R. 54. După sfatul inginerului i-au dat cu Germisan. Iar cînd s-a încălzit vremea, au băgat sămînța în pămînt la 10—12 cm. Apoi au așteptat cu sufletul la gură să răsară. Și cînd au văzut puzderia de firișoare verzi au răsuflat a ușurare. Tot porumbul răsărise bine.

Dar bucuria nu le-a fost prea lungă. Într-o bună dimineață, brigadierul Lupu a dat buzna în biroul președintelui.

— Ce-i de făcut, tovarășe Dimache? Pe tarlaua întovărășirii mișună gîndacii. Iar porumbul meu e peste drum.

Au alergat cu toții. Lighioanele intraseră și pe tarlaua lor. Au început întîi să facă șanțuri de protecție. Pe urmă au adus prăfuitoarea și i-au tras cu nitroxan.

Iar s-au liniștit o vreme. Timpul era bun, ploua cînd se simțea nevoia, prășilele se făcuseră cum trebuie — mă rog, era întocmai după gîndul oamenilor.

Din păcate, timpul n-a rămas mereu prielnic. Tocmai cînd porumbul sta să lege, a venit un val de arșiță de a pălit porumbul care crescuse pădure. Iar mai pe urmă a căzut și grindină pe lanul de pe luncă. N-au avut colectiviștii ce să facă. Au privit neputincioși cum se îngălbenește frumusețea de porumb, cum i se zdrențuiește frunza. Totuși, nu s-au dat bătuți. Angajamentul trebuia îndeplinit. Au ajutat polenizarea, au mai îndreptat ce se putea și paguba s-a micșorat. Iar cînd s-au mai trezit și c-o ploiță bună, au știut că nu rămîn de rîs în fața lumii.

...și rodul hărniciei

Cînd s-a făcut evaluarea la porumb, erau de față președintele Dimache, inginerul Albulescu de la Făcăleni, Ifrim de la Progresul, brigadierul Roșu și tehnicianul Romanciuc Andrei. Au socotit știuleții: cîte 2 la fiecare fir. Au numărat pe urmă boabele și rîndurile pe știuleți. Erau cam 18—20 de rînduri și în jur de 48—50 de boabe într-un rînd. Cît despre plante — ajungeau la 28.000—30.000 la ha pe fiecare solă.

Calculau cu toții, întrebîndu-se din cînd în cînd:

— Cît ți-a ieșit pe luncă?

— 4.000 de kg boabe!

— Dar hibridul dublu cît ne dă?

— Cam 4.300.

Mare bucurie pe colectiviști. Aveau de unde da și cele 78.000 de kg contractate, le veneau și cîte 7 kg de porumb la ziua muncă, rămînea destul și pentru creșterea șeptelului de animale. Cel puțin așa spunea evaluarea. Culesul le-a confirmat că-și ținuseră angajamentul. Evaluarea nu fusese părtinitoare.

NICOLAE COMANICI

Toată atenția însămînțărilor pe loturile semincere

În scopul obținerii unui fond valoros de sămînță, este necesar ca atît în gospodăriile agricole socialiste, cît și în cele individuale să existe, pentru fiecare cultură, cîte un lot semincer, aparte, de cultura mare. Mărimea unui astfel de lot trebuie să fie la griul de toamnă și orzoaică, bunăoară, de 18 la sută din suprafața pentru care vrem să ne asigurăm sămînța necesară, de 17 la sută la orz și secară de toamnă.

Pentru obținerea unei producții mari și de bună calitate loturile semincere trebuie amplasate pe pămînturile cele mai bune. La alegerea terenurilor trebuie să se țină seama printre altele și de plantele ce au fost cultivate anul acesta pe locul respectiv, *urmărindu-se să se asigure semincerilor cele mai bune premergătoare.*

O deosebită atenție trebuie dată și pregătirii terenului și aplicării îngrășămintelor prevăzute pentru fiecare cultură în parte.

Însămînțarea pe loturile semincere trebuie executată la timp și în bune condiții, folosindu-se numai seminte de bună calitate din soiurile raionate și care au fost verificate la laboratorul de control al semințelor. *De asemenea, sămînța trebuie să fie condiționată și tratată.*

Importanța justei îmbinări a producției vegetale cu cea animală

Cea mai completă utilizare a forței de muncă în cursul anului într-o gospodărie colectivă se realizează prin îmbinarea producției vegetale cu cea animală. Procesul muncii în creșterea animalelor nu se oprește în tot timpul producției. În afară de aceasta, pentru asigurarea bazei furajere necesară animalelor trebuie să se cultive o serie de plante furajere care nu folosesc forțe de muncă în același timp cu culturile cerealiere sau tehnice. În gospodăriile colective, unde construirea de adăposturi pentru animale se face de către membri, zootehnia contribuie și pe această cale la uniformizarea repartiției zilelor-muncă.

Raportînd numărul de animale ce revine la suta de hectare teren agricol în gospodăriile colective „23 August" din Bonțida — regiunea Cluj și „Brazdă Nouă" din Cristur, Regiunea Autonomă Maghiară, se constată că la Cristur se țin 19 bovine din care 10 vaci și 75,1 ovine la suta de hectare de teren agricol, față de numai 9 capete bovine (din care 1,2 vaci) și 26 ovine în gospodăria de la Bonțida. Numărul porcilor la Cristur este de asemenea mult mai mare decît la gospodăria din Bonțida (24 capete față de 3).

Dezvoltarea creșterii animalelor ajută la stabilirea unui raport just între asolamentul de cîmp și cel furajer, ridicînd fertilitatea solului. Datorită îmbinării armonioase a

ANCHETA NOASTRA

producției vegetale și animale, gospodăria colectivă din Cristur a obținut, după cum se vede din tabelul ce urmează, recolte mult mai mari la hectar decît gospodăria din Bonțida.

Culturi	Bonțida kg/ha	Cristur kg/ha
Griu de toamnă	1.329	2.132
Orz de primăvară	1.067	2.120
Ovăz	1.229	2.090
Porumb	2.280	3.200
Sfeclă de zahăr	17.127	28.150

În determinarea îmbinării ramurilor trebuie să se țină seama și de posibilitățile de utilizare cît mai economică a produselor secundare. În producția vegetală se obțin multe produse secundare ca: pleavă, paie, vrejuri, gozuri, frunze, resturi de legume care, administrate animalelor, pot fi transformate în produse valoroase ca: lapte, carne, ouă, brînză etc.

La rîndul lor animalele produc cel mai prețios îngrășămînt: gunoiul de grajd, care joacă un rol important în sporirea producției la hectar.

Într-o gospodărie agricolă socialistă trebuie să se crească mai multe specii de animale, tocmai pentru a se folosi cît mai complet resursele de furaje. La fel există o interdependență și între diferite specii de animale pentru folosirea reciprocă a produselor secundare. De exemplu, în creșterea porcilor se folosește cu succes laptele smîntînit produs de ramura creșterii vacilor. Pentru folosirea furajelor verzi și grosiere se organizează ferma pentru creșterea oilor, iar pentru folosirea reziduurilor de concentrate a gozurilor se creează ferme pentru creșterea păsărilor.

Dezvoltarea multilaterală a ramurilor de producție contribuie la folosirea mai rațională a mijloacelor de muncă, ceea ce duce la scăderea cheltuielilor de amortizare pe unitate de produs, la creșterea productivității muncii, la creșterea producției globale și a producției-marfă.

Situația economică a gospodăriei se îmbunătățește simțitor dacă pe lîngă cultura plantelor de cîmp se dezvoltă și creșterea animalelor. Aceasta datorită și faptului că în zootehnie rotația mijloacelor circulante e mult mai accelerată, ciclul de producție mai scurt.

De aceea, anul trecut, în gospodăria agricolă colectivă din Cristur, unde creșterea animalelor este dezvoltată, s-a realizat un venit bănesc de 173.717 lei la suta de hectare de teren agricol. În gospodăria agricolă colectivă din Bonțida s-a realizat la aceeași suprafață numai 39.500 lei. Aceasta a permis gospodăriei din Cristur să împartă membrilor săi venituri mari:

G.A.C.	lei	cereale	cartofi	legume	fin	paie pleavă	vin	zahăr
Bonțida	2.00	7,40	2,00	0,56	4,00	5,00	0,026	0,053
Cristur	6,53	7,30	3,50	1,30	4,00	7,00	0,100	0.122

Din datele tabelului de mai sus reiese evident faptul că numai în cazul unei juste îmbinări a celor 2 grupe de ramuri de producție agricolă putem realiza producții mari și, implicit, venituri ridicate.

Ing. FARCAȘ NICOLAE
Stațiunea experimentală I.C.A.R.-Cluj

Unde duce nepăsarea

În toamna acestui an, în comuna Ștefănești din raionul Lehliu sînt planificate pentru însămînțări următoarele culturi: griu — 900 ha, orz de toamnă — 30 ha și rapiță — 50 ha.

Iată însă că pînă zilele trecute din aceste suprafețe nu fuseseră arate decît 210 ha; dar nici măcar aceste arături nu sînt pentru însămînțări, ci... ogoare de toamnă. Așa se explică faptul că pînă la 1 octombrie în această comună, unde există o gospodărie colectivă și 6 întovărășiri agricole, nu fusese însămînțat nici un singur hectar cu griu, orz sau rapiță.

Cînd l-am întrebat pe tov. tehnician agronom Nicolae Stancu de ce nu se lucrează la însămînțări, mi-a răspuns liniștit:

— Păi este timp destul; că se prevede o toamnă lungă în acest an. Nepăsarea tehnicianului agronom al comunei față de muncile de toamnă reiese însă și din alt fapt: pe hîrtie el a trecut negru pe alb că în comună există 3 centre de condiționat semințe. Dar cînd l-am întrebat cum funcționează aceste centre a precizat: „Ei, și dumneata! Cum să funcționeze? Că doară la noi la Ștefănești nu se obișnuiește ca țăranii să condiționeze sămînța"...

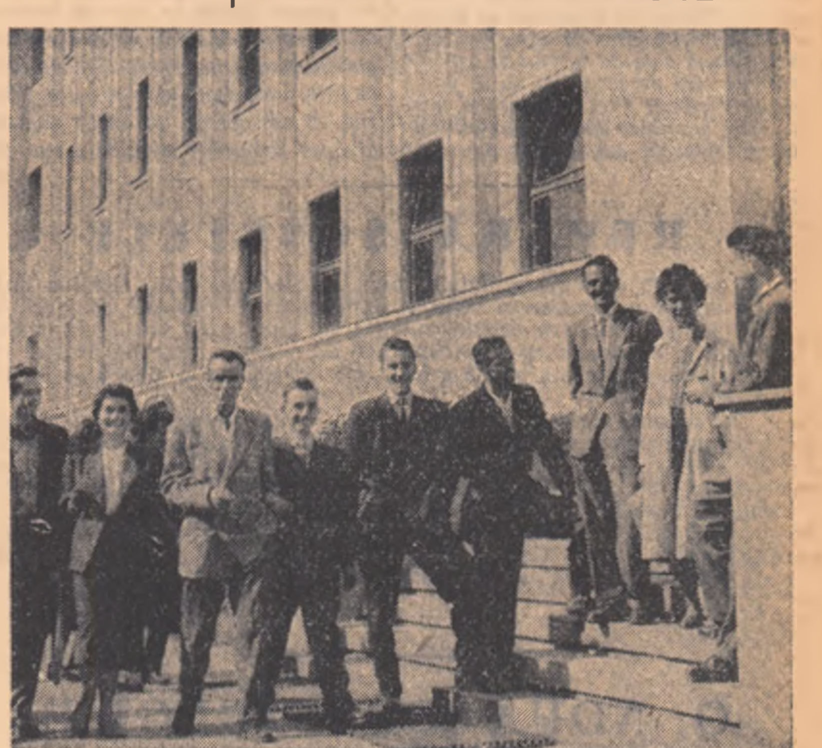
Noi însa — a adăugat el, făcîndu-mi cu ochiul — am raportat secției agricole a sfatului popular al raionului Lehliu că am condiționat aproape 60 tone de griu, orz și rapiță.

Și mai trebuie subliniat că dacă în comună nu s-a însămînțat nimic pînă acum, aceasta se datorește și faptului că atît membrii celor 6 întovărășiri agricole, cît și țăranii cu gospodării individuale nu știu în care teren vor însămînța. Și aceasta deoarece terenul încă nu este comasat.

Totuși tovarășii din conducerea sfatului popular stau nepăsători socotind ca și agronomul Nicolae Stancu că toamna e lungă. Este necesar ca cel puțin acum organele agricole ale raionului Lehliu să ia de urgență măsurile ce se impun ca la Ștefănești să se grăbească recoltarea culturilor de toamnă, arăturile și însămînțările, iar tovarășii de la sfatul popular comunal care dau încă dovadă de nepăsare față de rezolvarea acestor probleme să fie trași la răspundere cum se cuvine.

TRAIAN BARBALATA
corespondent

A început noul an universitar



În toate instituțiile de învățămînt superior din țară au început cursurile noului an universitar. Cu mult înainte, s-au făcut pregătiri asigurîndu-se astfel condiții cît se poate de bune de învățătură și de trai pentru studenți. La Institutul Agronomic „N. Bălcescu" din București studenții din primul an au fost întîmpinați cu bucurie de către colegii lor mai vîrstnici, din ceilalți ani.

Iată în fotografie un grup de tineri și tinere care au venit să se pregătească pentru frumoasa meserie de inginer agronom.

Constanța, în ajunul marii victorii

Colectivizarea raionului Fetești s-a săvîrșit, după cum se știe, în aproape două săptămîni, perioadă în care au devenit colectiviști mai mult de jumătate din întovărășiți. Aceasta nu înseamnă că este vorba de o acțiune spontană, întîmplătoare. Saltul calitativ — colectivizarea în masă — a fost rezultatul firesc al unei temeinice munci desfășurate în raion. Înscrierea unui om sau a unui grup de oameni putea să depindă, ce-i drept, și de măestria agitatorului. Agitatorul avea notat în carnețelul său sumedenie de fapte din viața gospodăriilor colective existente. În aceste fapte trebuie căutat unul dintre „secretele" reușitei.

La începutul lunii septembrie acțiunea de atragere a noi membri în gospodăriile colective se desfășura încet. Abia de semnau cereri zilnic cîte 10—15 întovărășiți.

Este deosebit meritul organelor de partid, care au sezisat cauzele acestui ritm lent și care au luat măsurile cuvenite. Deplasarea agitatorilor se făcea pînă atunci ținîndu-se seama de așezarea geografică a comunelor: dintr-un sat în satul vecin ș.a.m.d. De aceea și rezultatele erau slabe. ÎNTOVĂRĂȘIȚII NU SE INTERESAU — ÎN UNELE LOCURI — DACĂ S-A COLECTIVIZAT SATUL VECIN CI DACĂ COLECTIVIZAREA ESTE GATA ÎN COMUNELE CUNOSCUTE CA AVÎND O MARE PUTERE ECONOMICĂ ȘI CARE EXERCITAU DECI O SERIOASĂ INFLUENȚĂ ASUPRA ALTOR SATE — FIE ȘI MAI ÎNDEPĂRTATE. A urmat concluzia logică: munca de atragere a întovărășiților în gospodării colective trebuia desfășurată în primul rînd la Țăndărei, Cocargeaua, Jegălia și alte comune fruntașe. Așa s-a și făcut. Rezultatele n-au întîrziat să se arate. La trei zile după colectivizarea comunei Țăndărei în comunele Mihail Kogălniceanu și Săveni situate în apropiere nu a mai rămas nici un om în afara gospodăriei colective. În patru zile ca rezultat al colectivizării comunei Cogargeaua colectivizarea s-a încheiat și în satele Buliga și Ștefan cel Mare.

Din experiența colectivizării raionului Fetești se desprind multe alte învățăminte. ECHIPELE DE AGITATORI AU FOST FORMATE ÎN CEA MAI MARE PARTE DIN COLECTIVIȘTI FRUNTAȘI. NUMĂRUL ACESTORA DEPĂȘEȘTE 1.400 DIN TOTALUL CELOR 1.800 DE AGITATORI CÎȚI AU ACTIVAT ÎN ÎNTREGUL RAION. Nu le-a fost greu colectiviștilor agitatori din Făcăleni să-i convingă pe întovărășiții din Bordușani de ce este mai bine în gospodăria colectivă: erau vecini, se cunoșteau de ani de zile. Asemenea lor au muncit la Suditi și colectiviști agitatori veniți din comuna Ogoarele. Experiența raionului Fetești s-a folosit și în raionul Tulcea.

În două-trei zile colectivizarea în întregime a regiunii Constanța va fi un fapt împlinit. ASTĂZI DOAR 0,4 LA SUTĂ DIN NUMĂRUL ÎNTOVĂRĂȘIȚILOR MAI SÎNT ÎN AFARA GOSPODĂRIILOR COLECTIVE. Oamenii muncii din raionul Fetești se pot mîndri că și ei au participat activ la înfăptuirea apropiatei victorii.

T. OPREA

SĂGEȚI

Comandamentul raional al insilozărilor din raionul Adamclisi, deși a ținut numeroase ședințe, n-a găsit o soluție concretă pentru a nu se ține nefolosite 8 tocători.



— Ia uite colea „furaje"...
Desen de NIC. NICOLAESCU

Trandafiri pentru LENIN

1917 1957

O, trandafiri, trandafirii aceştia roşii, trandafiri pentru Lenin, nu-i voi uita niciodată. Parcă erau rupţi din sufletul meu.

Treptat, treptat, în autobusul care ne ducea de la Moscova la Gorki s-a făcut linişte. Veselia de care fusesem cuprinşi la plecarea din faţa hotelului, glasurile vioaie cu care ne arătam unii altora minunatele clădiri ale oraşului s-au stins şi în locul lor, s-a aşternut o tăcere sfioasă, care ne copleşeşte tot mai mult. Iată, se văd primele case ale satului Gorki. Pe stînga, departe, pe colină, o pădurice deasă deschide cînd şi cînd zarea către albastrul nesfîrşit al cerului de vară. E cald, şi totuşi simţim o înfiorare rece. Am vrea să întrebăm dacă nu cumva clădirea albă ce se iveşte uneori printre coroanele verzi ale pinilor e ţinta călătoriei noastre. Dar nu întrebăm. Mai sînt cîteva clipe şi vom ajunge în casa în care şi-a petrecut Lenin ultima parte a vieţii sale. Glasul ghidului răsună şoptit, dar clar, în micile difuzoare de deasupra: „Satul Gorki a fost ales de Comitetul Central al Partidului Comunist drept locul cel mai nimerit de odihnă şi însănătoşire pentru marele conducător şi învăţător al omenirii muncitoare, atunci cînd, în 1918, trebuia să-şi refacă sănătatea".

Aici a venit apoi Lenin adesea în clipele de răgaz, şi tot aici aripa morţii l-a acoperit într-o dimineaţă de iarnă.

Cînd am ajuns? Cînd am pornit pe aleile îngrijite, şerpuite ca nişte cărări ale pădurii?

— Pe aici, ne explică ghidul, îi plăcea lui Vladimir Ilici să se plimbe. În fiecare zi primea ziarele şi mergea în chioşcul din vale să le citească. Aceasta e aleea preferată pe care paşii lui au trecut adesea.

Fără voie ne-am tras mai către margine. Din clipă în clipă poate să treacă conducătorul iubit şi respectat al proletariatului, cu pasul său grăbit, cu capul aplecat puţin spre stînga, cu privirile atente şi agere. Nu trebuie să-l stingherim cu prezenţa noastră. Poate gîndeşte la o nouă lovitură pe care Puterea Sovietică trebuie s-o dea intervenţioniştilor şi slugilor lor, gardiştii albi; poate tocmai a citit în ziare despre revoluţia din Germania şi pregăteşte în minte răspunsul pentru renegatul Kautski, care încearcă să pună la îndoială necesitatea dictaturii proletariatului; sau poate are de adus o completare raportului la Congresul al X-lea, despre noua politică economică a Partidului Comunist şi a Statului Sovietic. Dar la cîte din cele peste două sute de lucrări şi articole pe care le-a pregătit aici nu se poate gîndi Vladimir Ilici? De aceea mergem pe marginea aleii şi înconjurăm tăcuţi chioşcul alb, aşezat pe şase coloane înalte, care adăposteşte o bancă largă, cu picioarele de fier. Cineva şi-a pregătit aparatul de fotografiat, dar îl lasă îndată ruşinat la o parte. Un chioşc alb, cum poate îl întîlneşti oriunde aiurea. Ochiul de sticlă al aparatului nu ar putea înregistra niciodată ceea ce sufletele noastre aşează între aceste coloane: pe Vladimir Ilici răsfoind grăbit maldărul de gazete şi reviste, pe făuritorul Partidului Comunist, pe întemeietorul Statului Sovietic aţintindu-şi privirile încîntate de priveliştea minunată a şesului, a căsuţelor de pe coline, a şoselei largi care duce spre Moscova.

Am intrat în casă. În odăile în care a trăit Lenin în grea iarnă a anului 1918. Sînt trei camere micuţe, în care înainte, pe cînd aceste proprietăţi aparţineau generalului Morozov, erau adăpostite slugile sau rudele scăpătate. Dar aceasta a fost voinţa marelui conducător. Să se facă economie de combustibil. În palatul mare, din centrul acestor construcţii, unde-i fusese amenajată locuinţa, se făcea prea multă risipă de lemne. Şi atunci cînd ţara întreagă trecea prin clipele grele ale blocadei, foametei şi lipsei de combustibil, Lenin înţelegea să fie primul care să dea exemplu de cumpătare şi economie. De aceea, a refuzat odăile largi şi spaţioase ale marelui palat, cerînd să fie mutat în această clădire dinspre nord, unde un pat, o masă, cîteva scaune alcătuiesc un interior simplu, dar plăcut.

Aici a trăit Lenin, pe aceste scaune şi-a odihnit trupul, de la aceste ferestre a privit bătrînii copaci la care ne uităm şi noi acum. Aici timpul a încremenit cu cîteva zeci de ani în urmă. Ceasornicele şi-au oprit toate bătaia la şapte fără zece minute. Foaia de calendar din 21 ianuarie a anului 1924, ce a rămas nesmulsă de mîna grijulie a stăpînului, ne poartă cu gîndul către acea tristă zi cînd în lumea întreagă ochii muncitorilor au lăcrimat şi glasurile au şoptit cu spaimă: A murit Lenin. Totul a rămas ca atunci: patul simplu de nuc, sticluţele cu doctorii de pe măsuţa de marmoră albă, bastonul ultimelor plimbări trudnice, clopoţelul de alamă lucitoare şi ultima carte pe care a dorit s-o asculte citindu-i-se: „Dragostea de viaţă", de Jak London.

Toate sînt la fel ca atunci, numai fiorul morţii s-a destrămat, s-a împrăştiat peste ani: Lenin e din ce în ce mai viu şi mai luminos în sufletele oamenilor muncii.

Ieşim iar sub cerul înalt al zilei de august. Drept în faţă ne întîmpină straturile de flori ce mărginesc o pajişte largă, umbroasă. Sînt de toate culorile, dar fără voia noastră privirile ni se opresc pe roşul sîngeriu al unor trandafiri minunaţi: sînt primii şi singurii trandafiri pe care-i întîlnim în tot cuprinsul parcului. Poate de asta ne-am şi oprit în dreptul lor.

Dar nu. Nu sînt nişte flori oarecare.

— Trandafirii aceştia sînt un dar din partea unei delegaţii de muncitori romîni care au vizitat satul Gorki prin anul 1930, ne explică ghidul, mîngîind uşor petalele rubinii.

Am simţit dintr-odată un val cald în piept. Atunci, demult, cînd stăpînirea burghezo-moşierească din ţara noastră prigonea şi încerca să distrugă pe comunişti, o delegaţie de muncitori romîni aducea aici acest simbol al nădejdilor unui întreg popor. Au înfruntat desigur nenumărate primejdii, au făcut sacrificii materiale ca să poată sădi aici aceste flori.

Erau trandafirii nădejdilor noastre spre o viaţă nouă. De atunci, de an şi an au deschis florile de sînge, amintind suferinţa, lupta şi năzuinţele noastre. Acum sînt simbolul victoriei şi al prieteniei dintre poporul nostru şi marele Stat Sovietic.

Trandafirii, trandafirii aceştia roşii, trandafiri pentru Lenin, nu-i voi uita niciodată. Parcă erau rupţi din sufletul meu.

VINICIU GAFIŢA

ÎN CURÎND GATA



Membrii gospodăriei agricole colective „Olga Bancic" din comuna Palazu Mare, regiunea Constanţa, au obţinut în ultimii ani venituri mari. Zeci de familii şi-au construit case noi.

În fotografie: o nouă uliţă a colectiviştilor. Casele tocmai sînt acoperite cu ţiglă. Dar în curînd ele vor fi gata de locuit.

PRIMUL PUNCT DE PE ORDINEA DE ZI...

La Baia Mare s-a ţinut zilele trecute sesiunea sfatului popular regional. Primul şi cel mai important punct de pe ordinea de zi l-a constituit analiza muncii de transformare socialistă a agriculturii.

La sesiune, s-a vorbit puţin despre succese şi s-a insistat mult asupra lipsurilor, asupra a ceea ce trebuie făcut ca procentele de cooperativizare prevăzute pentru anul 1957 în planul de măsuri al comitetului executiv regional să fie realizate.

Pînă la sfîrşitul anului nu mai sînt decît trei luni, iar suprafaţa agricolă cooperativizată pînă în prezent este mult mai mică decît cea prevăzută în planul de măsuri. Cîteva exemple: în raionul Cehu Silvaniei s-a cooperativizat doar 3,8 la sută din suprafaţa agricolă. Aceasta înseamnă că s-a cooperativizat o suprafaţă de 8 ori mai mică decît cea prevăzută în planul de măsuri. Aceeaşi situaţie o găsim şi-n raioanele Vişeu, Somcuţa Mare, Sighet, Oaş. Cooperativizarea e mai avansată în raionul Satu Mare dar şi acolo faţă de planul de măsuri, s-a cooperativizat o suprafaţă de 2 ori mai mică.

Merită subliniat faptul că prezentînd deputaţilor situaţia din care am extras exemplele de mai sus, comitetul executiv a dezvăluit cu curaj cauzele mersului nesatisfăcător al cooperativizării şi a stăruit în mod deosebit asupra lipsurilor ce le-a avut sfatul popular regional în acţiunea de transformare socialistă a agriculturii.

Două din aceste lipsuri sînt mai importante: N-au fost sprijinite unităţile agricole cooperatiste pentru a se întări şi a deveni centre de atracţie. Realizările gospodăriilor colective şi întovărăşirilor fruntaşe n-au fost popularizate în rîndul ţăranilor muncitori. Aşa se explică de ce şi în raionul Carei, care are gospodării colective ca cea din Berveni a cărei faimă a dat ocol ţării întregi, cooperativizarea agriculturii se desfăşoară cu multă, chiar foarte multă încetineală. Dacă ţăranii muncitori din raion ar fi cunoscut întovărăşirea zootehnică din Rozavlea, unde valoarea zilei muncă a fost de 70 de lei anul trecut, iar anul acesta va fi şi mai ridicată, ei s-ar fi înscris cu siguranţă în număr mult mai mare în unităţile agricole cooperatiste.

Nu voi insista şi asupra altor lipsuri scoase la iveală de sesiune. Atitudinea sesiunii faţă de lipsurile ce au existat, angajamentele luate fac să crezi că pînă la sfîrşitul anului cifrele prevăzute în planul de măsuri al comitetului executiv vor fi nu numai îndeplinite dar şi depăşite. Pentru aceasta e bine ca, fără să fie neglijate celelalte raioane, efortul principal să fie îndreptat spre Satu Mare, unde cooperativizarea e mai avansată. Aşa ne învaţă experienţa regiunilor Constanţa, Galaţi, Bucureşti, Iaşi, Timişoara, care au deja raioane cooperativizate sau în prag de cooperativizare.

M. HOBIŢAN

O consfătuire rodnică

Publicăm astăzi al doilea material pe marginea consfătuirii ţinută la Cluj cu preşedinţii gospodăriilor colective şi ai cooperativelor agricole de producţie. Ne vom ocupa de astădată de problemele zootehniei şi ale organizării muncii, urmînd ca în ultimul articol ce va apare în numărul viitor să ne oprim asupra unor chestiuni ce s-au discutat mai puţin, dar care sînt, de asemenea, foarte importante.

Creşterea animalelor a fost problema discutată cel mai mult. Aceasta datorită faptului că multe gospodării colective din regiune n-au folosit nici pe departe posibilităţile pe care le au pentru a dezvolta sectorul zootehnic.

În anii trecuţi, dezvoltarea zootehniei a fost împiedicată şi de opoziţia unor colectivişti ce susţineau că în gospodăriile colective creşterea animalelor nu-i rentabilă, deşi în gospodăriile lor personale se dovedea cît se poate de bănoasă. Această părere generată de dorinţa unor colectivişti de a obţine de la gospodării cît mai multe furaje pentru animalele proprietate personală a fost combătută şi nimicită de rezultatele admirabile obţinute de multe din unităţile agricole cooperatiste, care au dat zootehniei atenţia cuvenită.

Iată cîteva din cifrele rostite la adunarea preşedinţilor:

Gospodăriile colective din Luncani, Pláeşti, Apahida, Cîmpia Turzii etc au obţinut în medie între 2000—3500 litri de lapte anual de la fiecare vacă furajată. Producţii nespus de mari a obţinut gospodăria colectivă din Romîneş, unde, în primul semestru s-a muls de la o singură vacă 4300 litri de lapte. În gospodăriile colective din raionul Turda, producţia medie de lapte pe cap de vacă depăşeşte 2000 de litri. S-ar putea da încă zeci şi zeci de cifre, care demonstrează că acolo unde animalele sînt bine îngrijite producţia ce se obţine de pe urma lor răsplăteşte din plin eforturile colectiviştilor.

Întrucît cifrele obosesc, mă voi opri asupra unui singur exemplu: gospodăria colectivă din Luna de Jos, înfiinţată printre primele din ţară, obţine producţii mari de la toate speciile de animale. Astfel gospodăria a obţinut 2400 litri lapte de la fiecare vacă, 50 litri de la fiecare oaie, 14 purcei de la fiecare scroafă, 95 de ouă de la fiecare raţă etc. Cu asemenea producţii nu-i de mirare că efectivul de animale al acestei gospodării sporeşte neîncetat. La vacile de lapte de exemplu efectivul a crescut de la 13 la 30 şi va ajunge, potrivit planului întocmit, la 70 de capete. Şi mai rapid se dezvoltă sectorul zootehnic la gospodăria colectivă din Cuci.

Sporirea numărului de animale şi păsări şi a producţiei medii obţinută de la fiecare exemplar a făcut ca o mare parte a venitului total al gospodăriilor fruntaşe să provină din zootehnie. Mai mult de două treimi din venitul total al gospodăriei din Călăraşi (230.000 lei din 324.000) a provenit, de pildă, din zootehnie. Veniturile realizate anul trecut de pe urma creşterii animalelor depăşeşte 100.000 în gospodăriile colective din Iernut, Grebeniş şi altele.

Am arătat la început că nu s-au folosit pe deplin posibilităţile existente pentru dezvoltarea creşterii animalelor şi am vorbit mai apoi numai despre succese. Aceasta nu înseamnă că între afirmaţia de la început şi cele spuse ulterior există vreo contradicţie. Într-adevăr, posibilităţile n-au fost nici pe departe folosite. Progresele înregistrate în creşterea animalelor sînt mult mai încete. Numărul de animale la suta de hectare n-a atins încă prevederile legii nr. 6, el fiind la bovine de 9,5 capete faţă de 11 cît prevede legea, la ovine, de 61,8 faţă de 65, la porcine, de 8 faţă de 20 şi la păsări de 8 în loc de 100. Trebuie precizat că din numărul total al bovinelor, vacilor de lapte le revine un procent foarte mic. Cifrele mai demonstrează că mai există în regiunea Cluj destule gospodării colective care au un sector zootehnic foarte slab dezvoltat.

Una din aceste gospodării e cea din Buian, care deşi are o suprafaţă agricolă mai mare cu 600 de hectare — obţine din creşterea animalelor un venit anual mai mic cu circa 100.000 lei decît al colectivei din Iernut.

Organizarea muncii a fost, de asemenea, o problemă mult dezbătută, asupra căreia s-au purtat discuţii vii şi interesante. În centrul discuţiilor a stat necesitatea organizării muncii pe baza brigăzilor permanente de producţie, căreia să i se repartizeze animale de muncă, unelte şi pămînt pe toată durata asolamentului şi care să lucreze pe baza sarcinilor de plan. Discuţiile au arătat că organizarea echipelor în cadrul fiecărei brigăzi e foarte necesară. Toţi vorbitorii au fost de acord că brigada permanentă de producţie întăreşte disciplina muncii, măreşte simţul de răspundere al colectiviştilor etc. Cu toate acestea, mai sînt gospodării colective ca cele din Feiurdeni, Războieni, Jelna şi altele, unde în cadrul brigăzilor sînt fluctuaţii permanente. La aceste gospodării brigăzile sînt reorganizate la începutul fiecărei campanii agricole. Terenul şi inventarul agricol nu se repartizează brigăzilor pe o perioadă de mai mulţi ani, iar normele sînt micşorate nejustificat. Rezultatul? Neparticiparea unui însemnat număr de colectivişti la muncă, lucru de mîntuială, producţii mici. Din această cauză, la gospodăria colectivă Horatu Crasnei unele lucrări agricole nu se execută deloc.

Consfătuirea nu s-a mărginit, bineînţeles, să scoată la iveală numai lipsurile în organizarea muncii. Mulţi dintre participanţii la consfătuire au împărtăşit din experienţa lor. Astfel, preşedintele gospodăriei colective din Grebeniş a arătat cum a împărţit cele 100 de hectare cultivate cu sfeclă de zahăr pe grupe de colectivişti, de obicei pe familii, în scopul măririi răspunderii colectiviştilor faţă de munca lor.

Colectiviştii care obţin pe parcelele muncite de ei o producţie mai mare decît cea planificată primesc drept premiu 50 la sută din cantitatea de produse recoltate, peste plan. Fixarea de norme să le zicem individuale şi retribuţia după cantitatea de produse se aplică şi în alte gospodării din regiune. Colectiva din Apahida, de pildă, a repartizat pe colectivişti, parcele din grădina de legume. Pretutindeni unde s-a procedat ca la gospodăriile colective din Grebeniş şi Apahida, rezultatele au fost neaşteptat de bune.

În sfîrşit, din multele probleme referitoare la organizarea muncii mă voi mai opri asupra uneia. E vorba de organizarea şi în special de retribuirea muncii în sectorul zootehnic. Consfătuirea a scos la iveală faptul că rezultatele bune în creşterea animalelor au numai acele gospodării colective care au aplicat prevederile Hotărîrii 141 din 1953.

Din cele 23 de gospodării existente în raionul Turda, 12 aplică prevederile acestei hotărîri organizîndu-şi brigăzi zootehnice şi retribuind crescătorii de animale după producţia obţinută. Consfătuirea a combătut retribuirea îngrijitorilor de animale cu un număr fix de zile-muncă sau cu salariu fix, practică existentă la gospodăriile colective din Decea, Dabîca etc., precum şi situaţia de la colectiva din Macău, unde îngrijitorii se schimbau din 2 în 2 săptămîni, pentru ca toţi colectiviştii să facă zile-muncă.

Combătînd metodele greşite de organizare şi retribuire a muncii, metode care nu măresc simţul de răspundere al colectiviştilor, nu-i stimulează pentru a obţine producţii vegetale şi animale mari, consfătuirea a pus totodată la îndemîna tuturor gospodăriilor colective uriaşa experienţă organizatorică a unităţilor fruntaşe. Aceasta este o garanţie că şi mai mari vor fi succesele ce le vor obţine în viitor unităţile agricole cooperatiste din regiunea Cluj.

F. O.

Îşi construiesc un cămin cultural

La începutul anului trecut, ţăranii muncitori din comuna Luizi-Călugăra, raionul Bacău, au hotărît să construiască, prin autoimpunere, un cămin cultural. Odată hotărîrea luată, oamenii s-au şi pus pe treabă. Datorită folosirii materialelor locale (pietriş, material lemnos etc.) şi muncii voluntare, lucrarea — evaluată la aproape un milion de lei — va costa numai pe jumătate. Anul trecut de pildă, s-au economisit peste 110.000 lei. Construcţia — care cuprinde o sală de spectacole cu o capacitate de 400 de locuri, bibliotecă, sală de lectură, club etc. — a ajuns la centură. În aceste zile se lucrează la acoperiş. Potrivit angajamentelor luate, la sfîrşitul anului căminul cultural din Luizi-Călugăra va fi dat în folosinţă.

REPARĂ ŞOSELELE

Secţia de drumuri a sfatului popular al raionului Carei a luat măsurile necesare în vederea întreţinerii şi reparării drumurilor.

De pildă, pentru drumul raional ce trece prin Carei—Tiream—Andrid, a fost transportată o cantitate de 1.100 tone de piatră. În numai 14 zile, această piatră a fost împrăştiată pe o distanţă de 15 km de şosea.

În acţiunea de reparare a şoselelor s-au evidenţiat numeroşi ţărani muncitori, printre care Florian Roman, Filipan Vasile, Koralvi Ion — tatăl, şi Müler Ion — tatăl din comuna Tiream, precum şi Pridea Aurel, Candrea Vasile, Leşan Nicolae şi Mureşan Leontin din comuna Vezendiu.

Un merit de seamă în această acţiune îl au şi tov. Bokor Francisc, Bokor Carol, Szucs Carol, precum şi referentul tehnic Mureşan Ion, care au supraveghiat şi îndrumat lucrările.

P. VASILE
corespondent

O NOUĂ CONSTRUCŢIE ÎN ÎNTOVĂRĂŞIRE

Cele 45 de familii care alcătuiesc întovărăşirea zootehnică din comuna Dorotea, raionul Gurahumor, regiunea Suceava, au început construirea unui saivan pentru oile întovărăşiţilor.

Muncind cu multă tragere de inimă, zilele trecute harnicii întovărăşiţi au terminat construirea saivanului, unde vor putea adăposti toate oile întovărăşirii.

O contribuţie de seamă la construirea saivanului au adus-o întovărăşiţii Gheorghe Bunilă, Silvestru Gemănaru Ion Strugaru şi alţii.

GH. ROŞU
corespondent

O PILDĂ CE TREBUIE URMATĂ

Cu prilejul unei şedinţe de producţie ce a avut loc la secţia Viscri a G.A.S. Rupea regiunea Stalin, brigadierul Gheorghe Sencher de la sectorul porcine, i-a spus tov. director Nicolae Lagadin:

— În şura casei unde locuiesc, există de multă vreme o batoză „a nimănui" care zice-se că nici nu poate fi reparată, nici să i se dea o altă întrebuinţare. N-ar fi bine ca mecanicii noştri să cerceteze dacă într-adevăr aşa stau lucrurile?

La faţa locului a fost trimis în acea zi şeful atelierului mecanic, Daniel Artz, care cu ajutorul unui tractor a transportat batoza la secţia mecanică a gospodăriei. Împreună cu mecanicii Anton Cotacec şi Frederich Müller el a lucrat mai multe zile, transformînd batoza în tocătoare de nutreţuri.

Această batoză transformată are un mare randament fiind alimentată de 4 oameni.

Nutreţul tocat este ridicat de un elevator la o înălţime de 3 metri de unde cade în locul de însilozat.

De subliniat că toate schimbările au fost făcute cu materiale recuperabile.

Merită să fie evidenţiat în mod deosebit strungarul Ion Zenghea, care a confecţionat multe piese necesare transformării batozei.

În prezent, cu ajutorul acestei maşini se desfăşoară din plin munca de însilozare.

Pînă în prezent, s-au însilozat 1.050 tone porumb, de pe 66,5 ha, 150 tone otavă de pe suprafaţa de 97 ha, 30 tone trifoi de pe 15 ha. Cea mai mare cantitate însilozată o are secţia Rupea (580 tone) urmată de secţia Caţa, cu 430 de tone, şi secţia Viscri cu 222 de tone.

TEOFIL TIRNAVOI
corespondent

CINE-I DE VINĂ?

Ţăranii muncitori din comuna Daia sînt renumiţi aproape în întreg raionul Giurgiu, ca buni grădinari. De cu primăvară şi pînă toamna tîrziu, o bună parte din piaţa oraşului Giurgiu este aprovizionată în bună măsură cu legume şi zarzavaturi cultivate de aceşti harnici producători.

Încă din primăvara acestui an, colectivişti şi unii ţărani muncitori s-au prezentat la cooperativa din comună cu care au încheiat contracte pentru livrarea a peste 15.000 kg de roşii, 50.000 kg de cartofi, 14.000 kg de varză şi 24.000 kg de ardei şi diferite rădăcinoase. Pînă aici toate bune. Cînd a sosit însă timpul preluării legumelor de către cooperativă au început încurcăturile. Mulţi ţărani muncitori cum sînt, de pildă, Creţu R. Petre şi Petru Balintiş din comuna Daia, cînd s-au prezentat cu roşiile, nu au avut pur şi simplu cui să le predea, deoarece cooperativa nu s-a îngrijit să repartizeze cuiva această muncă, după cum nu a acordat nici transportului legumelor atenţia cuvenită. De pildă, colectiviştii din comuna Frăţeşti au cules într-o zi 3.000 kg de roşii care au fost lăsate pe teren 3 zile la rînd deoarece Agevacoop-ul a comunicat că... nu are mijloace de transport. De asemenea o cantitate de aproape 5.000 kg de ardei a fost ţinută 4 zile într-o magazie improvizată a cooperativei.

Tov. Jipa Vasile, vicepreşedinte al cooperativei din comuna Daia, care este şi achizitor principal, precum şi Repausu Ştefan, achizitor pentru legume şi zarzavaturi, stau mai tot timpul acasă şi se ocupă de alte treburi, neglijînd preluarea zarzavaturilor şi a legumelor.

Pe bună dreptate producătorii sînt nemulţumiţi. Ei cer să se respecte prevederile înscrise în contractele încheiate. Uneori ca să scape de ei, achizitorii le promit că se vor prezenta cu maşina sau cu căruţele să ridice zarzavaturile şi legumele culese. Dar ei „uită" să mai ridice marfa, care bineînţeles se strică de cele mai multe ori.

Iată cum înţelege conducerea cooperativei din Daia, în frunte cu tov. preşedinte Simina Cornel, ca şi Agevacoop-ul Giurgiu, în frunte cu tov. Saul Florea, să respecte contractele încheiate.

Se pune întrebarea: cîtă vreme va mai tolera U.R.C.C. Giurgiu indolenţa de care dau dovadă achizitorii cooperativelor ca cea din Daia şi unii delegaţi de la Agevacoop care au datoria să preia în bune condiţii legumele şi zarzavaturile?

I. GHEORGHIU

TRAISTA CU BUCLUC

Cînd şi-a văzut traista ei cea nouă hărtănită, mătuşa Floarea a luat foc. Azi de dimineaţă, cînd i-a dat-o moşneagului cu mîncare, era bună, teafără, iar acum parcă-i năvod de prins peşte. Abia îl aştepta pe moş Grigore, plecat să aducă o căruţă cu păpuşoi din luncă. Cînd intră pe poartă bătrînul, mătuşa Floarea îl şi luă în primire arătîndu-i traista.

— Sîsssi! Făcu moş Grigore, ducînd un deget la buze. E o taină pe care ai s-o afli numaidecît. Un bob zăbavă să descarc păpuşoiul şi-ţi spun. Ce era să facă mătuşa Floarea? A aşteptat.

— Ce-i cu traista, zici?

— Da, ce-i cu traista mea nouă? De ce-ai hărtănit-o aşa? zise ea înciudată.

— Păi din pricina ta. Da, da, nu te uita aşa speriată la mine că aşa este. Nu te temi tu de deochi ca de nu ştiu ce? Nu pui tu fundă roşie în coada vacii să nu se deoache?

— Pun şi ce-i cu asta? zise ea mirată.

— Da' în coamele cailor cine a împletit cordele roşii de parcă-s irozi nu cai, nu tu?

— Ba eu, dar nu pricep ce vrei de la mine, se supără de-a binelea mătuşa Floarea.

— Şi dacă nu le-ai fi pus, nu-i aşa că era rău?

— Păi sigur că era rău, răspunse mătuşa Floarea din ce în ce mai uimită.

— Păi vezi? Dacă-i aşa, stai şi ascultă. Azi de dimineaţă tăiam păpuşoii în luncă. La capul locului cu cine mă pomenesc? Cu tovarăşul Crăciun.

— Cu inginerul de la fermă?

— Chiar cu el. Cum mă vede îmi şi zice: „Să nu-ţi fie de deochi, moş Grigore, că frumos păpuşoi mai ai".

— Scuipă-l să nu-l deochi, zic eu. „Aşi, făcu el. Nu scapi de deochi dacă nu le legi cordele roşii, cum văd c-ai legat la cai".

Cînd am auzit, ce era să fac. De unde să iau cordeluţă roşie acolo pe luncă. Noroc de traista ta. Am deşirat-o şi chiar cu tovarăşul Crăciun am legat fire roşii la strujenii cei mai mari care aveau cîte doi ştiuleţi.

Mătuşa Floarea s-a uitat lung după el clătinînd capul a mare mirare.

A doua zi, cu noaptea-n cap, mătuşa Floarea s-a dus la ferma de stat.

Cînd o auzi pe femeie, inginerul Crăciun să moară de rîs nu alta.

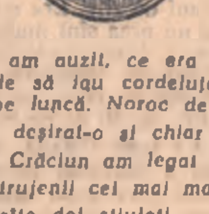
— Grozav e moş Grigore al dumitale. Pentru şotia asta merită să-l cinstesc.

Ieri, cînd l-am găsit în luncă, l-am învăţat cum să aleagă porumbul pentru sămînţă direct din lan. Adică să însemne firele de porumb cele mai bine dezvoltate şi cu cei mai frumoşi ştiuleţi şi să-i păstreze de sămînţă. Cu ce era să-i însemnăm? Moş Grigore n-a vrut să piardă prilejul că eram acolo şi puteam să-i arăt. Şi atunci a destrămat traista cea nouă a dumitale, scoţînd fire din ea.

— Are să te ocărească mătuşa Floarea — i-am spus eu cînd am văzut că hărtăneşte traista nouă, nouţă. „Las' c-oi găsi eu o şotie să scap de încurcătură" — a zis moş Grigore. Dar nici prin cap nu mi-a trecut ce avea să facă. Te-a păcălit, mătuşă Floareo, de te-a uscat, a zis inginerul rîzînd.

Rîdea inginerul dar mai cu osebire rîdea mătuşa Floarea. Auzise chiar din gura acestuia că moş Grigore al ei e un bătrîn înţelept. Şi vorbele astea i-au topit toată supărarea.

A. MUŞAT



UMOR BULGAR

Vulturul şi melcul

Pe-o culme ce suia spre soare,
Atinsă doar de zburătoare
Văzuse vulturul odată
O lighioană cam ciudată:
Încornorată şi gheboasă,
După părerea lui — hidoasă.
Şi-şi zise vulturul frumos,
Fireşte, foarte mînios:
„Jivina asta în găoace,
Cum de-a putut să vină-ncoace!"
Şi se răsti la ea: — Să-mi spui
Cum de-ai putut aici să sui?
La întrebare doar atît
Răspunse melcul: — M-am tîrît!

STOIAN MIHAILOVSKI
În romîneşte de SOLO JUSTER

Pe unele drumuri din raionul Olteţu... şi altele.



ŢĂRANII MUNCITORI — Tot pe drum (văleu, ce drum!). Haît, s-a zis cu noi acum!

Desen de CR. NICOLCEANU

9 ANI de la înființarea stațiunilor de mașini și tractoare din țara noastră

S.M.T.-urile, sprijin puternic pentru țărănimea muncitoare

Cu nouă ani în urmă, la 7 octombrie 1948, au luat ființă primele 78 de S.M.T.-uri din țara noastră. Se poate spune pe drept cuvînt, că această dată va rămîne înscrisă cu litere de aur în istoria dezvoltării agriculturii noastre. Ea a marcat o cotitură hotărîtoare în ceea ce privește folosirea mijloacelor mecanizate pentru lucrarea pămîntului, obținerea unor recolte bogate la hectar și creșterea bunăstării țărănimii noastre muncitoare. Cu nouă ani în urmă, pe ogoarele patriei noastre nu lucrau decît un neînsemnat număr de tractoare și mașini agricole. Deși guvernelor burghezo-moșierești le plăceau să spună deseori că sîntem țară „eminamente agricolă", mecanizarea agriculturii, prin care se înlocuiește munca fizică, grea și istovitoare a oamenilor, era ca și inexistentă. Procesul de mecanizare a agriculturii țării noastre a putut începe numai după ce puterea politică și economică a fost smulsă din mîinile claselor exploatatoare.

Sub îndrumarea partidului și cu puternicul sprijin al Uniunii Sovietice în țara noastră a luat ființă o industrie proprie de tractoare și mașini agricole. Cu primele din aceste mijloace mecanizate, ca și cu ajutorul mașinilor importate din Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, cele 78 de S.M.T.-uri înființate la 7 octombrie 1948 au pornit să execute încă din primul an un important volum de lucrări pe ogoarele țărănimii muncitoare.

De atunci, numărul stațiunilor, dotarea lor și volumul muncilor executate a crescut într-un ritm viu.

Munca cu mașinile și recoltele bogate — deci veniturile mari obținute de colectiviști și întovărășiți — au constituit cel mai puternic îndemn ca sute de mii de țărani muncitori să pornească pe drumul agriculturii socialiste.

Faptul că regiunea Constanța se află în pragul completei colectivizări este atotgrăitor.

La aceste succese, pe care le putem numi pe drept cuvînt istorice, S.M.T.-urile au adus și aduc o hotărîtoare contribuție.

In pagina de față, prezentăm cîteva din aspectele principale ale muncii unor S.M.T.-uri din diferite regiuni ale țării noastre.

Cu ei ne mîndrim



VASILE VOICHIȚA șef de brigadă la S.M.T. Sînnicolau Mare, regiunea Timișoara, Erou al Muncii Socialiste. A fost primul mecanizator din țara noastră care a reușit să execute peste 1.000 de hantri cu tractorul K.D.—35 fără reparații. Este deputat în Marea Adunare Națională.



ION ANTONOVICI mecanic șef cu exploatarea la S.M.T. Țăndărei, regiunea Constanța, este un neobosit inovator. Multe din inovațiile lui printre care: automatul de oprirea motoarelor, pompa de alimentare automată a tractoarelor și altele, aduc statului economii de milioane de lei.



ANTON VERONICA tractoristă fruntașă la S.M.T Sîntana, regiunea Oradea. Prin stăruința depusă în munca ei de zi cu zi, și-a cîștigat stima tuturor tovarășilor ei.

De curînd a fost aleasă în Comitetul Central al Sindicatului Muncitorilor din Agricultura și Silvicultură



EUGEN GRIGORESCU inginer mecanic șef la S.M.T. Turnișor — Sibiu, regiunea Stalin. Faptul că stațiunea unde lucrează este an de an fruntașă la reparații, se datorește în mare măsură și muncii neobosite a mecanicului șef, care a organizat în cele mai bune condiții procesul de reparații.

SCRISORI DE MULȚUMIRE

Intr-un sertar al biroului directorului S.M.T.-ului Pașcani sînt rînduite cu grijă zeci și zeci de scrisori. Sînt exprimate aici în cuvinte simple mulțumirile colectiviștilor și întovărășiților pe ogoarele cărora au lucrat mecanizatorii stațiunii. Sînt scrisori în care palpită parcă bucuria oamenilor ce văd cu ochii lor cum aceleași pămînturi vechi, lucrate însă azi cu mașinile și potrivit agrotehnicii înaintate, dau recolte cum nu s-a pomenit vreodată prin partea locului, roade, care spre deosebire de trecut, se revarsă acum în hambarele celor ce muncesc.

Pe care s-o deschidem mai întîi? Iată una primită de la gospodăria colectivă „9 Mai" din Mogoșești. Inainte vreme, țăranii muncitori din această comună nu scoteau decît 7—800 kg de orz la hectar. Anul acesta colectiviștii au recoltat nu mai puțin de 3.000 de kg de pe fiecare hectar.

„Am dobîndit venituri mari și ne-am cumpărat un autocamion" scriu colectiviștii. Ne-au muncit tractoriștii de parcă ar fi fost pămîntul lor. Nici o dată n-au fost ogoarele noastre arate ca în ăst an. Incă o dată vă mulțumim, dragi tovarăși".

„Am dobîndit 2.500 kg de grîu la hectar, spun și membrii gospodăriei colective „Drum Nou" din Cristești. De pe 6 hectare cu grîu am strîns 15 tone. N-am pierdut nici o baniță de grîu. Dorim ca și la anul să vină să ne strîngă bucatele tot combinierul Oslobeanu Ion". Și iscălesc colectiviștii Ion Zăvoi, Poenaru Constantin, Vasile Manea și alții.

Producții bogate de grîu, orz și ovăz au dobîndit și întovărășiții din comuna Moica.

„Am strîns 2.100 de kg de grîu la hectar — spun ei — în vreme ce țăranii muncitori individuali din comună n-au recoltat decît cel mult 1.500 kg grîu, deși au pămînturile învecinate cu ale întovărășirii".

Și, povestesc mai departe cum tractoriștii Gheorghe Băcăiță și Gh. Dănilă au executat în primăvară și arătură și discuit, iar la treieriș nu s-au dezlipit zi și noapte de batoza pentru a nu se pierde nimic din recolta. Pe ogoarele pe care vrednicii mecanizatori au făcut anul acesta și prășitul mecanic de două ori, întovărășiții recoltează acum în medie 3.000 kg porumb boabe la hectar.

Cuvinte de mulțumire au sosit la S.M.T. din multe alte părți: de la întovărășirile din Herești, Gura Bîdiliței, Heciu, Blăgești.

Pe bună dreptate spune uneori tov. Dumitru Marcovschi, directorul S.M.T.-ului Pașcani:

— Strădania noastră e pe deplin răsplătită de producțiile mari, de bucuria lor, a colectiviștilor și întovărășiților. Aceasta e pentru noi cea mai de seamă mulțumire dintre toate pe care le cunoaștem azi.

Așa a fost începutul...

Un cîmp imens. Plin cu ciulini și mărăcini. Pe aici, altădată, fusese o vatră de sat. Dar moșierul Aurelian Pană i-a adus pe oameni în sapă de lemn. Le-a luat totul. Apoi, casele au fost dărîmate și locurile arate. Cu vremea însă ogoarele au fost lăsate în paragină și pe ele au început să crească ciulinii înalți cît calul și călărețul.

Așa au găsit cîmpia, primii meșteri care au sosit cu camioanele pline cu materiale, spre a construi stațiunea de mașini și tractoare Hagieni — regiunea Constanța. Printre ei, se învîrtea un om negricios la chip, cu șapcă de piele, comunistul Cernica, directorul viitorului S.M.T. Sosiseră și primele tractoare. Era nevoie de un mic birou, de un atelier cît de modest. Dar unde? In jur cîmpie, cîmpie, cîmpie. Și flăcări înalte, și fum. Ardeau ciulinii și mărăcinii.

Serviciul tehnic l-au improvizat într-un vagon de dormit. Mecanicii lucrau la reparații, în plin cîmp. Ori de cîte ori începea ploaia, se refugiau și ei în vagoane. Intre timp, clădirile se înălțau văzînd cu ochii. Dar nu lucrau numai meșterii zidari și tîmplari. Ci și mecanizatorii. Cei care noaptea lucrau la arături, dormeau cîteva ceasuri și treceau pe șantier la zidărie. Printre ei, se aflau: directorul Cernica, mecanicul Mihai Laiki, tractoristul Buda Ion și mulți alții.

Așa s-au construit atelierul mecanic, apoi cantina, o remiză, încă una... Au mai sosit între timp mașini. Mai apăreau o remiză, o brutărie, un depozit de carburanți.

Se lărgea mereu micul orășel al S.M.T.-ului. Noaptea, trecătorii priveau mirați licuricii răsăriți în cîmp — becurile electrice ce clipeau ici, colo, printre noile construcții.

La sfîrșitul primei campanii de primăvară, în 1949, S.M.T. Hagieni a primit steagul de fruntașă pe țară. Planul de producție fusese îndeplinit și depășit.

Apoi, în noua stațiune de mașini și tractoare se înălțară pavilioane sociale, numeroase locuințe individuale, remize. In prezent, nu mai puțin de 56 de construcții acoperă uriașul cîmp — altă dată plin de mărăcini. Iar vrednicii mecanizatori ai stațiunii, care lucrează pe ogoarele a 11 gospodării colective și 22 de întovărășiri, în fiece an au îndeplinit și depășit planul. Anul acesta, în primăvară, ei au cucerit pentru a doua oară steagul roșu de S.M.T. fruntașă pe țară.

Azi, oamenii muncii din regiunea Constanța se mîndresc, și pe drept cuvînt, cu cele 14 brigăzi cu 101 tractoare ale S.M.T.-ului Hagieni.

Folosind metode înaintate

Octombrie 1948. Mă aflam în comuna Ghidfalău, din fostul județ Sft. Gheorghe. Un om înalt dintr-un grup de țărani muncitori strînși în fața căminului cultural, care aflaseră din ziare că și în capitala județului lor a luat ființă un S.M.T. întreba:

— Și mă rog vouă ce-o să facă stațiunea asta cu atîtea tractoare, pluguri, semănători și batoze? Că doară pe aci nu-i prea mult pămînt unde să lucre...

De atunci au trecut 2 sau 3 ani Și în comuna Ghidfalău, ca și în altele din împrejurimile orașului Sft. Gheorghe — acum reședință a raionului cu același nume — au luat ființă gospodării colective și întovărășiri agricole.

Tractoarele aveau ce „să lucre". Și încă din plin. Ghidfaldeni sovăitori la început, au început să se dumirească în număr tot mai mare cît de spornică e munca cu mașinile S.M.T.-ului.

Acum stai de vorbă cu oamenii și-ți spun că le-ar fi foarte greu dacă n-ar simți îndeaproape sprijinul mecanizatorilor S.M.T.-ului. Acest sprijin se vede îndeosebi la începutul fiecărei campanii agricole. Și colectiviștii, și întovărășiții măresc mereu volumul de lucrări în contractele deja încheiate. Ce-i determină la aceasta? Lucrările de calitate executate de S.M.T. Sft. Gheorghe, respectarea cu strictețe a obligațiilor contractuale, aplicarea de noi metode înaintate, au făcut ca stațiunea să-și cîștige o adevărată faimă în toate cele 27 de gospodării colective și 12 întovărășiri agricole pe care le deservește.

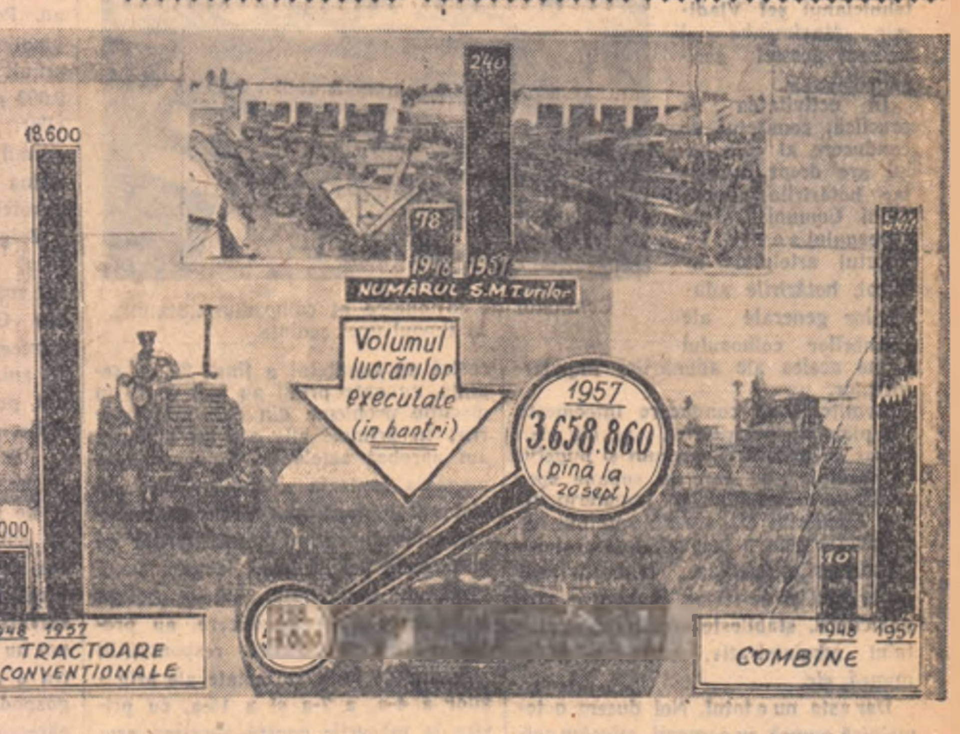
Și mecanizatorii S.M.T.-ului Sft. Gheorghe pe drept cuvînt se pot mîndri cu metodele înaintate pe care le aplică în munca pe ogoare. Metoda graficului orar la arat, semănat și cultivat, metoda Brediuk la treieriș, diferitele cuple și agregate complexe, sînt folosite cu randamente mari.

— La arături, stațiunea noastră aplică metoda graficului orar la mai bine de 30 de tractoare, îmi spunea tov. Covaci, directorul S.M.T.-ului. Pe lîngă folosirea la maximum a capacității de lucru a tractoarelor, aplicarea acestei metode ne înlesnește să efectuăm un volum mare de lucrări într-o perioadă de timp relativ scurtă. In plus, obținem și importante economii de carburanți și piese de schimb.

M-am convins de cele spuse de către tov. Covaci poposind zilele trecute la brigăzile stațiunii ce lucrau pe ogoarele colectiviștilor din Ghidfalău, Let și Comolău. Tractoriștii Antal Laick, Ces Oscar, Ion Topal și alții lucrau la însămînțarea grîului folosind metoda cuplurilor.

La marginea ogoarelor se adunau zeci și zeci de țărani muncitori privind cu admirație. Era lucru limpede că nu va trece multă vreme pînă ce și ei vor porni pe drumul muncii în comun, folosind mașinile S.M.T.-ului Sft. Gheorghe.

- Cele mai noi S.M.T.-uri care au intrat în producție anul acesta sînt: Simian — Craiova, Pechea și Jirlău — Galați și Coțușca — Suceava.
- O tot mai mare amploare la mișcarea inovatorilor din S.M.T.-uri. Numai în anul 1956, au fost aplicate în aceste unități 130 de inovații, care au adus economii antecalculate în valoare de 1.431.884 lei; iar în primul semestru al acestui an s-au aplicat 94 de inovații, care au adus economii de 67.631 lei. Printre cele mai valoroase inovații sînt: batoza de treierat cereale și ierburi perene, realizată de ing. Ion Dimitriu și automatul de oprirea motoarelor din lipsa uleiului, a mecanicului Ion Antonovici de la S.M.T. Țăndărei.
- Toate cele 240 de S.M.T.-uri din țara noastră au fost înzestrate cu ateliere mobile tip, necesare reparațiilor în teren.



In cei 9 ani care s-au scurs de la înființarea primelor stațiuni de mașini și tractoare din țara noastră, aceste unități au fost înzestrate cu un bogat și variat parc de tractoare și mașini agricole. S.M.T.-urile noastre au în prezent în dotare cu 15.800 tractoare, 12.600 pluguri, 4.520 semănători, 3.330 secerători-legători, 6.505 batoze, 534 combine etc. mai mult decît aveau în toamna anului 1948.

Încă un S.M.T.

Pe locurile acestea de la marginea comunei Pechea, regiunea Galați, cu numai un an în urmă, într-o zi au sosit aici camioane cu cărămizi, var, ciment, fier, malaxoare etc. Apoi, prin vrednicia meșterilor constructori, s-au ridicat ateliere, remize, grupuri sociale locuințe individuale și alte clădiri necesare unui nou S.M.T

In fotografie o parte din construcțiile noii stațiuni de mașini și tractoare.



Ajutor prețios

Centrul mecanic S-ar părea că mare lucru nu spun aceste două cuvinte. Dar să citim împreună rîndurile ce urmează și vom tălmăci pe loc și însemnătatea lor. „Dragi tovarăși de la Centrul Mecanic Codlea, vă anunțăm prin această scrisoare că tractoarele reparate de voi funcționează ca ceasul".

Rîndurile de mai sus au fost trimise Centrului Mecanic Codlea, regiunea Stalin, de către mecanizatorii S.M.T.-ului Bogdănești, din regiunea Iași. Cuvinte ca acestea au mai fost primite și de la alte S.M.T.-uri ca: Rupea și Făgăraș.

Cred că un „certificat de... muncă" mai bun nu i s-ar putea da Centrului Mecanic Codlea, despre felul cum știe să se achite de sarcinile ce-i revin.

La înființarea acestei unități (1948) le-a fost destul de greu celor cîțiva mecanici care se zbăteau cu greutățile începutului. Pe atunci centrul mecanic nu avea decît un strung, o mașină de găurit, un aparat de sudură electrica și unul pentru sudură autogenă. Atît.

Anii s-au scurs. Noi și noi oameni s-au calificat aci în ce privește cunoașterea inimii tractorului. Si utilajul din ateliere s-a înmulțit. Ca din pămînt răsăreau ateliere și hale noi, moderne, unde se putea lucra în cele mai bune condiții la reparații.

Acum Centrul Mecanic Codlea a devenit o adevărată uzină. Aici, S.M.T.-urile trimit tractoarele și motoarele care au nevoie de reparații capitale. Si an de an se repară bine, zeci și sute de motoare și tractoare. Ceva mai mult, aci se fabrică și se recondiționează și nenumărate repere de care au nevoie S.M.T.-urile la reparații în cursul campaniilor agricole.

S.M.T.-urile Făgăraș, Sighișoara, Rupea, Hărman, din regiunea Stalin, toate cele 7 stațiuni din Regiunea Autonomă Maghiară și multe S.M.T.-uri din regiunile București, Constanța și Iași, cărora Centrul Mecanic Codlea le face reparații la tractoare și motoare de tractor, nu au decît cuvinte de mulțumire pentru lucrările de calitate ce li se execută aci. Scrisorile de mulțumire trimise din partea S.M.T.-urilor dovedesc din plin tăria sprijinului pe care muncitorii Centrului Mecanic Codlea îl acordă zi de zi tovarășilor săi, mecanizatorilor din stațiunile de mașini și tractoare.

CHEIA SUCCESELOR

Ingrijind „ca la carte" tractorul și mașina cu care lucrezi este imposibil să nu obții rezultate bune în muncă. *Vorbele acestea mi-au adus aminte de munca care s-a dus și se mai duce încă, cu unii dintre tractoriștii noștri pentru a respecta graficul de îngrijiri tehnice în scopul dobîndirii unor succese de seamă în exploatarea mașinilor.*

Firește, cu ani în urmă, pe vremea începuturilor S.M.T.-urilor, întreținerea și repararea utilajului se făcea de obicei în vechi magazii, transformate în ateliere.

Cam în astfel de greutăți se zbăteau și tractoriștii de la S.M.T. Ciorani din fostul județ Prahova, una din cele mai vechi stațiuni din regiunea Ploești. Cît privește întreținerea utilajului, șeful de brigadă de atunci, Costea Dumitru, găsise o metodă pe cît de simplă pe atît de eficace în prelungirea vieții tractoarelor. Secretul nu consta decît în filtrarea cu grijă a motorinei care trebuia să intre în sistemul de injecție al tractorului cît mai curată, fără nici o impuritate. Ce a făcut atunci Costea Dumitru? Pe lîngă sita cu care erau prevăzute pîlniile de alimentare, el a mai adăugat — în scopul unei perfecte filtrări a motorinei — și cîteva straturi de filtru făcute din ciorapi de mătase. Simplu, nu? Fără îndoială cu da. Insă această metodă „simplă" — care a fost apoi folosită de majoritatea tractoriștilor din stațiunea lui, ca și din celelalte S.M.T.-uri din țară, — i-a permis lui Costea Dumitru să prelungească cu mult viața tractorului între două reparații. Astfel el a reușit de atunci să realizeze aproape 500 de hantri fără reparații, ceea ce nu se mai pomenise cu tractoarele I.A.R.

Dar timpul a trecut. Oamenii au crescut, ca de altfel și S.M.T.-urile. Azi, stațiunile noastre sînt înzestrate cu mari ateliere de reparații, cu ateliere mobile auto pentru intervenții urgente în cîmp. Pentru întreținere există acum pompe de alimentare automate, cu filtrare fină și în afara contactului cu aerul.

Pentru tractoriștii ce-i are sub îndrumare Costea Dumitru (care acum este șef mecanic la S.M.T. Eliza Stoenești), respectarea cu strictețe a normativului de îngrijiri tehnice zilnice și periodice a devenit — cum s-ar zice — „floare la ureche."

Mecanizatorii din S.M.T.-uri sînt preocupați azi de găsirea unor noi soluții pentru a prelungi viața tractorului. La S.M.T. Poșta Cilnău, — altă stațiune din regiunea Ploești, înființată în toamna anului 1948, — mai sînt și azi 22 I.A.R.-uri din primele tractoare ieșite de pe poarta uzinelor. Pompele de injecție ale acestor tractoare le-au dat mult de furcă celor de la S.M.T. Șeful de atelier Ion Necula, fostul tractorist din 1948, a făcut o inovație de mare preț: adaptarea pompei de injecție K.D. la tractoarele I.A.R. In prezent pompele astfel modificate se fabrică în serie la Uzinele „I. C. Frimu" din Sinaia.

Datorită respectării normativului de îngrijiri tehnice, mecanizatorii de la S.M.T. Poșta Cilnău au obținut însemnate succese în muncă. Anul trecut, de pildă, față de cei 21.984 de hantri planificați, stațiunea a executat 22.751 de hantri. In acest an planul de 12.097 hantri (pînă la 1. IX. 1957) fuse se depășit cu 2.074 hantri. Tot datorită îngrijirii motoarelor tractoarelor mecanizatorii din stațiune au obținut în ultimii ani mari economii la piese de schimb și carburanți. Astfel, în anul 1953 s-au economisit 374.413 lei la piese de schimb; în 1955: carburanți — 6.410 lei, piese — 248.373 lei; în 1956: carburanți — 66.529 lei. In acest an, pînă la 1 septembrie se economisiseră 354105 lei, din care numai piese de schimb și materiale în valoare de 307.889 lei.

Azi cu greu mai poți găsi la S.M.T. Poșta Cilnău, de altfel ca și la alte stațiuni din țară, mecanizatori care să pună la îndoială faptul că cheia succeselor în exploatarea mașinilor îl constituie buna întreținere a utilajului.

- In acest an, stațiunile de mașini și tractoare au mai fost înzestrate între altele cu: 1000 de tractoare UTOS cu pluguri suspendate, 700 de cultivatoare suspendate, 200 tocători mecanice. In ultima lună, 8 S.M.T.-uri și anume: Cobadin și Mihai Viteazu-Constanța, Orțișoara Timișoara, Sihlea-Ploești, Roseti și Cuza Vodă- București, Varlaș-Timișoara și Traian Sat-Galați au primit și 20 de combine pentru porumb.
- In acest an, au fost constituite 6 loturi experimentale (1 om la 100 hectare de porumb) în raza de activitate a următoarelor S.M.T.-uri: Orțișoara, Cuza Vodă, Traian Sat, Cobadin și Mihai Viteazu.
- In vederea asigurării cadrelor de mecanizatori, în școlile direcției generale S.M.T. și în S.M.T.-uri la locul de producție, au fost școlarizați în 1956—1957, 5.000 de ucenici. Dintre aceștia au absolvit școlile și au fost încadrați în S.M.T.-uri 1.600 de tractoriști.

Cadre de nădejde

Zilele trecute am vizitat brigada permanentă de mecanizatori de la gospodăria agricolă colectivă „9 Mai" din comuna Corbeanca, a S.M.T.-ului Cocioc, regiunea București, care însămînța de zor grîul. Tov. Ion Simonescu, șeful brigăzii îmi spuse:

— Vedeți, cei doi tractoriști care lucrează la semănat Niculae Șandru și Vasile Taromete, sînt chiar colectiviști din gospodăria pe care o deservim. De altfel și ceilalți membri ai brigăzii noastre, printre care Ion T. Marin, Pițu Florea, Constantin Ungureanu și Matei Emil, sînt tot colectiviști și întovărășiți sau fii ai acestora. Firește se străduiesc să facă numai lucru de bună calitate pe terenurile gospodăriei colective și ale întovărășirii din comună. Cei mai mulți dintre mecanizatorii brigăzii au făcut școala de 9 luni chiar la noi în stațiune.

— Tocmai despre aceasta, despre creșterea cadrelor vroiam să mă interesez, îi spusei tovarășului ing. Dozsa care era de față

— Apoi, față de primii ani de existență ai S.M.T.-ului, — a spus agronomul șef, — cînd găseam greu tractoriști pentru stațiunea noastră și care plecau cu regularitate din stațiune o dată cu terminarea campaniilor, — acum putem spune că am terminat cu fluctuația de cadre.

Am aflat astfel că toți tractoriștii de la S.M.T. Cocioc sînt din comunele din împrejurimile stațiunii. Ei au fost în parte școlarizați în S.M.T. Ceilalți sînt proveniți de la școlile speciale de mecanizare. Astfel, în anii 1952—1955, au fost școlarizați în S.M.T. 28 de mecanizatori, din care 12 își fac acum stagiul militar. Alți tractoriști, — unii dintre cei mai vechi din stațiune, — printre care Ionescu Gr. Ion, Păun Nicolae, Nicu A. Gheorghe etc, au fost calificați la locul de producție.

Mulți dintre cei ce și-au făcut armata s-au și întors în stațiune, printre care se pot număra șefii de brigadă Ion Simonescu, Ion Zgleajă, ori tractoriștii Alexandru Chiriță, Fotin Popescu și Nae Niculae

Dovada grijii conducerii stațiunii pentru asigurarea cadrelor necesare o constituie de altfel și faptul că în S.M.T Cocioc există și o școală de ucenici anul II, care pregătește 10 tractoriști, un tîmplar și un strungar, precum și 14 tractoriști anul I.

Crește moșia oamenilor slobozi

De la centrul raionului Trușești, regiunea Suceava, pînă la Dingeni — cale de 14 kilometri — drumul șerpuiește, urcînd și coborînd printre văi mănoase și întinse, acoperite încă cu porumb și sfeclă de zahăr. Azi, multe din aceste pămînturi sînt ale colectiviștilor și întovărășiților din raza de activitate a S.M.T.-ului Dingeni. Inainte vreme însă cea mai mare parte dintre țăranii muncitori din satele comunei Dingeni n-aveau o palmă de ogor. Ei erau robii boierilor Mavrocordat, care stăpîneau sute și sute de hectare.

Azi, în locul vătafilor boierului, care-i asupreau în trecut pe țărani, de la S.M.T. pornesc ca niște nevăzute fire de lumină, în toate vecinătățile, tractoarele și mașinile stațiunii.

Cu ajutorul lor, țăranii muncitori și-au lucrat pe scară tot mai largă ogoarele, obținînd, în ultimii ani, recolte bogate. Și oamenii au putut vedea cu ochii lor ce înseamnă munca făcută cu mașinile, față de arătura făcută cu boulenii și plugul de lemn, sau de strînsul recoltei cu secera sau coasa.

— Acesta a fost și este cel mai puternic argument, îmi spunea zilele trecute tov. Gadola Mihai, directorul S.M.T.-ului, ca sute și sute de oameni să ne asculte îndemnul de a înlătura haturile și a-și lucra pămîntul laolaltă, în gospodării colective și în întovărășiri agricole. La început, acum 7 ani și ceva, nu deserveam decît 13 unități agricole cooperatiste. Azi deservim 4 gospodării colective — cele din Socrujeni, Mihălășeni, Trușești și Rîșca — și 63 de întovărășiri. In 1956, S.M.T.-ul nostru nu deservea decît 38 de întovărășiri. Anul acesta însă a luat ființă încă o colectivă și 25 de întovărășiri. Indeosebi anul acesta, a crescut mult moșia oamenilor slobozi — cum glăsuia un scriitor, despre cei care au pornit pe drumul muncii în comun.

...Am străbătut satele din jurul stațiunii. Și am stat de vorbă cu zeci de oameni. La colectiva din Socrujeni, unde lucrează brigada I. condusă de Popovici Constantin, s-a dobîndit anul acesta, între altele, 2.200 kg de grîu la hectar și 4.000 kg de porumb știuleți la hectar. In numai un an de zile, aci s-au înscris în colectivă aproape 100 de familii. Aproape cu fiecare din acești țărani muncitori șeful de brigadă și mecanizatorii au stat de vorbă deseori, arătîndu-le amănunțit avantajele muncii cu mijloacele mecanizate. Și oamenii s-au convins despre aceasta la recoltă, comparînd-o pe cea de la colectivă cu a lor, care munciseră de unul singur.

La colectiva din Rîșca, unde între altele există și o fermă cu multe vaci și 300 de oi, agronomul de sector de la S.M.T. a adunat tot satul și le-a arătat gospodarilor cum se însilozează furajele cu mașinile. Rezultatul: în cîteva zile s-au înscris încă 20 de țărani muncitori în gospodărie.

In cele 5 sate ale comunei Movila Ruptă, pe lîngă munca lor din fiecare campanie, mecanizatorii, ajutați de agronomul de sector Dobrescu Niculae, de șeful de brigadă Arsene Ion și agronomul șef. ing. Foca Ștefan, au desfășurat o susținută muncă de lămurire printre țăranii muncitori, în vederea lărgirii sectorului cooperatist agricol.

Azi, cele 5 sate sînt cooperativizate în procent de 96 la sută. La Ripicenii Noi — unde mecanizatorii stațiunii au lucrat la fel de bine — există cea mai mare întovărășire agricolă din regiunea Suceava cu aproape 1.000 de hectare.

Și S.M.T.-ul Dingeni nu e doară fruntaș pe regiune. Iar în raza celor 10 S.M.T.-uri ale regiunii, mecanizatorii au dobîndit și dobîndesc succese și mai mari, în continua creștere a moșiei oamenilor slobozi.

Pagină redactată de Al. Raicu, I. Leșeanu și Gh. Baciu

Scrisori din COLHOZUL „STALIN”

(IV) Comitetul de conducere al colhozului — organul de conducere colectivă

La noi în sat e o vorbă: „Președintele e capul în toate celea”. Zicala aceasta e ea dreaptă, dar numai în parte. Oricît de bun ar fi președintele colhozului, nu le poate el dovedi pe toate singur, nu poate prevedea și nu poate rezolva totul de unul singur. Cu atît mai mult dacă se află în fruntea unei gospodării mari, cu multe ramuri de producție. Iată de ce în colhozuri se aleg comitetele de conducere subordonate adunării generale a membrilor artelului agricol.

Statutul colhozului nostru spune: „Pentru conducerea permanentă a treburilor artelului, adunarea generală a colhoznicilor alege un comitet de conducere, compus din 11 persoane, pe termen de doi ani. Comitetul de conducere al colhozului este un organ executiv și el prezintă cu regularitate (cel puțin odată pe trimestru) dări de seamă asupra stărilor de lucruri, asupra îndeplinirii planului de producție și a bugetului, asupra livrării de produse agricole către stat etc.”

Potrivit acestor prevederi ale statutului, colhoznicii noștri au ales un comitet de conducere compus din 11 persoane, din care fac parte președintele colhozului — Grigori Litovcenko, locțiitorul acestuia — Mihail Kizim, unul din cei mai vechi membri ai artelului, secretarul organizației de partid — Ivan Mazunov, fost zootehnician, economul Kuharenko, șefii de brigadă Nikita Belicenko, Ekaterina Trebușnaia, Nikolai Secen, Valentina Isaeva Svirid Silșik, zootehnicianul șef Vladimir Maximenko și autorul acestei scrisori.

În activitatea sa practică, comitetul de conducere al colhozului are drept îndreptar hotărîrile Partidului Comunist și ale guvernului sovietic, statutul artelului agricol, hotărîrile adunărilor generale ale membrilor colhozului și pe acelea ale adunărilor împuterniciților.

Comitetul de conducere întocmește un plan de perspectivă și un plan anual de producție, precum și bugetul colhozului, pe care le supune spre confirmare adunărilor împuterniciților. Comitetul elaborează sarcinile de producție pentru brigăzi, ferme și întreprinderile auxiliare, numește șefii de brigăzi și de ferme, casierul și magazionerii, stabilește efectivele aparatului administrativ, valoarea zilei-muncă, etc.

Dar asta nu e totul. Noi ducem o temeinică muncă cu oamenii, educăm colhoznicii în spiritul dragostei de muncă, organizăm întrecerea socialistă, îi încurajăm pe fruntași, întărim prin toate mijloacele disciplina în muncă.

FEODOR LAHIN
Veterinar-șef, membru al comitetului de conducere al colhozului „Stalin”

Comitetul de conducere al colhozului este împuternicit să înregistreze și să scadă valorile materiale ale artelului, să ceară de la cei vinovați compensarea avutului colhoznic stricat sau pierdut. Adesea aveam de rezolvat probleme legate de viața de toate zilele, cum și neînțelegerile dintre diferiți membri ai artelului.

Comitetul de conducere ține ședințe cel puțin de două ori pe lună. Dacă e nevoie absolută, se convoacă și ședințe extraordinare. Noi ne dăm silința să soluționăm în colectiv orice problemă mai mult sau mai puțin importantă și așa se face că greșim mai puțin în munca noastră. În cursul primelor șapte luni și jumătate ale a-



Comitetul de conducere al colhozului „Stalin” în timpul unei ședințe

cestui an comitetul a ținut 22 de ședințe, cu care prilej au fost luate în discuție probleme din cele mai felurite. În primele zile ale lui ianuarie am aprobat actele de inventar din magazia centrală a colhozului, am elaborat o nouă modalitate de remunerare suplimentară a lucrătorilor de la fermele de produse lactate. Două săptămîni mai tîrziu, într-o ședință a comitetului de conducere, au prezentat dări de seamă responsabilii fermelor de produse lactate ale brigăzilor a 4-a, a 7-a și a 15-a, cu privire la măsurile pentru sporirea producției de lapte, la normele de consum al fînului destinat vitelor de muls.

La începutul lui februarie comitetul a luat o importantă hotărîre cu privire la crearea de brigăzi complexe. Mai înainte agricultorii și crescătorii de animale lucrau la noi oarecum separat. Șeful unei brigăzi de cîmp răspundea numai de stările de lucruri din cultura cîmpului și se interesa puțin de creșterea animalelor. În brigada complexă șeful brigăzii răspunde în egală măsură și de cultura cîmpului, și de creșterea animalelor, și de legumicultură. Colhoznicii au primit cu satisfacție hotărîrea cu privire la crearea brigăzilor complexe, deoarece vedeau în aceasta un avantaj pentru toate ramurile producției colhoznice.

La una din ședințele următoare ale comitetului de conducere am luat în discuție cererile de pensionare ale colhoznicilor bătrîni. În prezent primesc la noi pensii, în valoare de la 50 la 160 zile-muncă pe an, 89 de bătrîni, membri ai colhozului.

Ne face plăcere să constatăm că la nici una din cele 22 de ședințe ale comitetului de conducere nu am fost nevoiți să cercetăm vreo neînțelegere între colhoznici. Foarte rar am avut prilejul să cerem socoteală colhoznicilor neglijenți, deoarece asemenea oameni aproape că nici nu avem acum. În schimb am luat deseori în discuție diferite propuneri ale membrilor comitetului de conducere și ale președintelui colhozului cu privire la recompensarea fruntașilor din agricultură și din ramura creșterii animalelor.

Îmi aduc aminte mai ales de ședința aceea a comitetului de conducere de la sfîrșitul lui iunie, cînd am totalizat rezultatele întrecerii socialiste între brigăzi pe o jumătate de an. Pe primul loc a fost clasată în unanimitate brigada a 2-a, care a primit Drapelul roșu al producției și 2.000 ruble pentru premierea colhoznicilor. În afară de aceasta au primit premii personale șefii de brigadă Ekaterina Trebușnaia și Glușak, precum și agrotehnicianul Gogolenko.

Brigada a 7-a, care s-a clasat pe locul 2 în întrecere, a primit Drapelul roșu al colhozului „Ordjonikidze” din Gruzia, cu care ne aflăm în întrecere și sîntem buni prieteni de 19 ani. Și în această brigadă au primit premii bănești cei mai buni lucrători.

În încheiere aș vrea să menționez un lucru după părerea mea cît se poate de important. E cîte un președinte de colhoz care se socoate mai presus de comitetul de conducere și nu prea ia în seamă propunerile și observațiile membrilor comitetului. La noi nu e de loc așa. Președintele nostru e adept al conducerii colective a gospodăriei. El nu caută să-și impună părerea, ascultă cu atenție propunerile noastre, sprijină cu căldură tot ce e folositor. Și din asta au de cîștigat și colhozul, și președintele însuși.

A 8-a aniversare a Republicii Democrate Germane

O sărbătoare a întregului popor german

La 7 octombrie poporul german sărbătorește cea de a opta aniversare a constituirii Republicii Democrate Germane — primul stat german cu adevărat democrat și iubitor de pace, primul stat al muncitorilor și țăranilor din marea și frămîntata istorie a poporului german.

În urma victoriei coaliției antihitleriste asupra militarismului german — victorie la a cărei obținere Uniunea Sovietică a dat o contribuție hotărîtoare — în fața poporului german s-au deschis noi perspective. Constituirea R. D. Germane este o mărturie grăitoare a dorinței poporului muncitor german de a pune pentru totdeauna capăt militarismului, de a păși ferm pe calea păcii, renașterii naționale și progresului social.



În lumina miilor de torțe, poporul german sărbătorește constituirea Republicii Democrate Germane.

În R. D. Germană au fost create toate condițiile pentru a se stîrpi definitiv influența monopolurilor și militariștilor asupra economiei și vieții publice. Mișcarea muncitorească a cărei dezbinare a făcut posibilă în trecut acapararea puterii de către fasciști a fost unificată, — socialiștii și comuniștii unindu-se în Partidul Socialist Unit din Germania.

Toate întreprinderile care aparținuseră criminalilor de război, monopoliștilor și naziștilor au devenit proprietatea întregului popor. Marea proprietate funciară a fost lichidată, iar pămîntul a fost împărțit la multe sute de mii de țărani fără pămînt și cu pămînt puțin.

S-a asigurat o educație democratică în școli, fiilor de muncitori și țărani deschizîndu-li-se cele mai largi posibilități de învățătură.

În numai 8 ani, oamenii muncii din R. D. Germană, sub conducerea Partidului Socialist Unit din Germania, au obținut succese deosebit de însemnate. Un rol deosebit în dobîndirea acestor succese îl au legăturile trainice economice și de prietenie ale R. D. Germane cu U.R.S.S. și țările de democrație populară, care-i acordă un ajutor frățesc și dezinteresat în construcția economică.

Cu totul alta este situația în Germania Occidentală. Acolo, de la început scindarea clasei muncitoare a fost menținută, iar forțele progresiste și democratice împiedicate să se dezvolte. Partidul Comunist din Germania Occidentală este interzis și prigonit, nenumărați patrioți, luptători pentru unitatea democratică a Germaniei fiind aruncați în închisori.

În schimb, reacționarii înrăiți și adepți ai lui Hitler au fost instalați în posturi de răspundere. La comanda Wehrmachtului refăcut se află foști generali hitleriști. Integrată în pactul Atlanticului de Nord, Germania Occidentală urmează să devină principala forță de șoc în aventuri militariste ce se plănuiesc.

Toate acestea sînt obstacole ce se ridică în calea unificării Germaniei. De aceea ele sînt condamnate nu numai de poporul german, dar și de întreaga omenire iubitoare de pace.

Între țara noastră și Republica Democrată Germană există strînse legături prietenești. Poporul nostru urează poporului german, cu prilejul celei de a 8-a aniversări a constituirii Republicii sale democratice, să obțină noi succese în lupta pentru înflorirea patriei și pentru înfăptuirea unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace.

(I) Se întărește sectorul socialist cooperatist din agricultura maghiară

Pe Hórváth Nándor l-am cunoscut într-o însorită zi de septembrie a anului trecut. Mi l-am întipărit bine în minte, mai bine decît pe mulți alți oameni întîlniți pînă atunci în Budapesta, în satele adunate la poalele munților Matra ori în localitățile îngrijite din jurul Balatonului. La el îmi fugea gîndul de multe ori în zilele tulburi petrecute în țara prietenă din apus, cu puține săptămîni după întîlnirea noastră. Ce s-o fi întîmplat cu el și cu marea familie de muncă unită în cooperativa agricolă de producție numită atît de grăitor „Zorile” pe care o conducea cu atîta pricepere?

Am călătorit din nou, cu cîteva săptămîni în urmă, în R.P. Ungară. Așteptînd revederea, retrăiam aevea ceasurile primei noastre întîlniri.

În livadă, unde am stat atunci de vorbă pe-ndelete, se culegeau merele mari, roșcate, destinate exportului. Am aflat cîte ceva din munca cooperativei de producție. Înființată în 1950, ea reunea 54 de familii care cultivau împreună o suprafață de aproape 578 de hectare. Cei mai mulți ca și președintele, au trudit și înainte vreme pe aceste pămînturi, care aparțineau atunci bisericii romano-catolice. Amară era viața lor de slugă. După eliberarea țării însă au apărut și pentru ei zorile unei vieți omenești. Poate de aici s-a și născut numele gospodăriei lor.

An de an treburile mergeau tot mai bine. Recoltele erau mulțumitoare. La grîu au ajuns să obțină 16 chintale la jugăr (1 jugăr = 0,5755 hectare), iar la cartofi, cultură importantă în gospodărie, s-au recoltat 181 de chintale la jugăr. Orzul și ovăzul, sfecla de zahăr și trifoiul dădeau de asemenea rod bogat.

Pășunile bogate din comuna aceasta, așezată la o înălțime de 450 de m, pe dealurile din Bakony, denumită impropriu Akiipuszta, asigurau nutreț bun pentru cele 67 de vaci Siemmenthal și pentru cele 90 de capete de tineret bovin. În medie se obținea o producție anuală de lapte de 3.350 litri de la fiecare vacă furajată. Bani buni se scoteau din vînzarea tăurașilor de 18 luni.

Turma de oi număra 740 de capete, iar media de lînă obținută era de 4,4 kg, la unele exemplare lulndu-se și 11,6 kg.

28 de porci erau puși la îngrășat pentru a fi vînduți statului, iar 42 scroafe Mangalița asigurau în medie cîte 12 purcei pe an.

Livada de pomi de 15 jugăre le aducea un venit în jurul unei jumătăți de milion forinți anual. Aceasta i-a determinat să planteze alte 56 de jugăre, iar cu timpul să ajungă la 120 de jugăre.

Harnicii gospodari însă nu s-au mulțumit doar cu atît. Ei obțineau venituri suplimentare din prelucrarea fructelor în marmeladă și țuică, și a laptelui în unt și brînză.

Pe oameni nu trebuia nimeni să-i îndemne să vină la muncă. În medie se realizaseră într-un an 429 de zile-muncă de colectivist, ceea ce asigura la valoarea zilei-muncă de 63,64 forinți un cîștig de 2.300 forinți lunar. Erau și familii care obținuseră mai mult.

Dar iată că peste viața fericită a celor din Akiipuszta s-a năpustit vijelia contrarevoluției care a cuprins o mare parte a țării. Zvonurile mincinoase ale posturilor de radio capitaliste nu mai conteneau. Colectiviștii fruntași erau hărțuiți, schingiuiți, chiar omorîți de bandele negre ale reacțiunii. Foștii pretori, jandarmi, circiumari, chiaburii, pușcăriașii și administratorii vechilor moșii se proclamau din nou conducătorii satelor și încercau să incendieze cooperativele și satele, să răpească bunurile strînse de țărani.

Dar adevărații stăpîni ai pămîntului, țăranii muncitori, au alungat forțele însetate de sînge ale trecutului care voiau să le pîngărească viața lor cea nouă, să le răpească libertatea atît de greu cucerită.

Am aflat de la vechii mei prieteni maghiari că așa s-a întîmplat și la Akiipuszta. Oamenii vrednici care și-au croit în anii de după eliberare drum îmbelșugat pentru ei și familiile lor, s-au unit în jurul președintelui Horváth Nándor întru apărarea gospodăriei lor. Și cooperativa agricolă de producție „Zorile” trăiește. Trăiește și progresează.

Grădina de legume au extins-o la 15 jugăre. Livada, ca și înainte, e izvor de bogăție. Recoltele culese pe cîmp au fost bune. De la vacile de lapte, bine îngrijite, se obțin și acum în medie 12 litri de lapte zilnic. Crescătoria de porci, turma de oi, sînt și ele aproape nevătămate.

Mult îi ajută și S.M.T.-ul.

„Dar, iată, sîntem bucuroși mai ales că oamenii cei mai buni au rămas neclintiți pentru colectivă”, — are obiceiul să spună președintele, care pentru munca lui vrednică a fost ales deputat în Adunarea Națională din partea cetățenilor județului Veszprém.

Gînduri și fapte asemănătoare ca la Akiipuszta se întîlnesc la tot pasul în Republica Populară Ungară. Încrederea țărănimii muncitoare în cooperativizarea agriculturii se constată și în împrejurimile orașului Nyíregyháza. Acolo existau înainte de contrarevoluție 18 cooperative agricole de producție. La numai cîteva luni, de la această dată, numărul lor s-a ridicat la 12.

La Pálmonostor, viața cooperativei de producție „Pacea” a fost grav amenințată în timpul de tristă amintire a contrarevoluției.

„Dacă nu părăsiți cooperativa — amenința chiaburul Magony János — vă vom toca pentru siloz”. Unii se speriaseră, mai ales că în comună se întindea altădată moșia contelui Pallavicini, care ascuns sub numele de Pálinkás „eliberase” pe inveteratul reacționar cardinalul Mindszenthy. Strigoiul inchiziției reapăruse. Din 34 de membri numai 10 au hotărît ca, cu prețul vieții lor, să rămînă colectiviști, să nu lase să se destrame cooperativa lor de producție. Aceasta a fost în octombrie 1956. În iulie anul acesta, 34 de familii de țărani muncitori lucrau cot la cot, ca prin munca lor gospodăria comună să fie și mai înfloritoare ca în trecut.

Pescuitorii în apa tulbure au apărut și la cooperativa de producție „21 Decembrie” din Kátoly. Feciorul de chiabur Hetényi Alfred găsise că i-a bătut ceasul norocului. Prima lui faptă măreață, de care voia să se vorbească în țara întreagă, a fost dărîmarea monumentului ridicat în amintirea luptelor revoluționare pentru libertate din 1848, pe motivul că fusese ridicat pe vremea comuniștilor.

Apoi a convocat adunarea generală a membrilor cooperativei de producție și a „decretat” desființarea ei. Aceasta s-a întîmplat în dimineața zilei de 27 octombrie 1956, dar în seara aceleiași zile cei 12 comuniști din cooperativa de producție, în frunte cu președintele András Kaszapovics, au hotărît să o reînființeze.

Pînă la 15 februarie 1957, cooperativa exista doar în mare taină. Numele ei era „Viață Nouă”, iar ca președinte a fost ales tot Kaszapovics.

Apoi, în februarie, la chemarea președintelui, gospodăria și-a reluat lucrul. Printre primii care și-au adus animalele, furajele și uneltele au fost familiile lui Matye Hrisika, Ujkely István, András Bumszauer și ale altora.

În plasa Mátészalka, reacțiunea a folosit o metodă mai „fină”. Președinții cooperativelor de producție au primit scrisori în care erau amenințați cu schingiuiri, dacă nu vor anunța desființarea acestora.

Căpeteniile contrarevoluționarilor au lansat lozinca: „Înapoi pămîntul străbun”. Cui urma să se restituie pămîntul străbun? Desigur că nu argaților de ieri fără de pămînt și nici țăranilor muncitori cu cîteva brazde de pămînt, ci grofilor și baronilor, în vinele cărora curge „sînge albastru”, nobil.

În plasă, 102 cooperative agricole de producție au înfruntat furtuna contrarevoluției. S-au apărat pe ele și au împiedicat și distrugerea S.M.T.-urilor, deoarece viața lor s-a împletit atît de strîns în anii aceștia.

Și un mare număr de țărani muncitori individuali s-au dumirit mai bine chiar în acele zile cine le sînt prieteni și cine dușmani. De aceea nu puțini dintre ei au intrat atunci în cooperative de producție.

Cu mîndrie își amintesc de hotărîrea lor membrii cooperativei de producție „20 August” din Tatabánya. Nici sub presiunea teroriștilor contrarevoluției nu s-a găsit vreunul să cedeze. Toți au votat fără frică pentru menținerea colectivei. Cei 7 ani de muncă încordată, cu greutățile și necazurile începutului, cu bucuriile succesului de mai tîrziu, i-au unit și mai strîns.

Ing. O. FENEȘAN

Buletin Meteorologic pentru zilele de 5, 6 și 7 octombrie

Vremea se menține răcoroasă cu cerul puțin noros, exceptînd sudul țării unde va fi schimbător și vor continua să cadă ploi la începutul intervalului. Vînt moderat din sectorul estic. Temperatura în creștere, minimile vor oscila între minus 2 grade și plus 9 grade, iar maximele între [illegible] și 22 grade.

„AGRICULTURA NOUĂ”, organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacția și Administrația: Piața Scînteii, nr. 1 București, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin”.